

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10

ΕΤΟΣ Α'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . . ΔΕΠΤΑ 70
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗ . . » 95

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον τῆς Μητροπόλεως
 Ἄριθ. 26

ΤΕΥΧΟΣ Θ'

 ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚ. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ
 ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

(18: τομ. 180)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Γόρτυνι ἐκ μιᾶς τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν τῆς Πελοποννήσου, ἄγει ἤδη τὸ 58 ἔτος, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ καὶ τῷ 1843 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ὡς ἄμισθος ἀκόλουθος.

Ἀπεμακρύνθη τοῦ ὑπουργείου, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τῆς πρώτης βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ συνταγματικὸν Βασιλέα· τῷ 1848 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὡς Γραμματεὺς.

Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ὑπουργείου τούτου διεκρίθη τάχιστα καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, προαχθεὶς εἰς τμηματάρχην καὶ Γενικὸν Γραμματέα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ ταμιευτήριον πάσης γνώσεως περὶ τὰ διοικητικά.

Τῷ 1862, ἔνεκα πολιτικῶν λόγων, ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἐπιζήλου θέσεώς του ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἐξέδοτο τὸ γνωστὸν καὶ πολῦτιμον ἐξάτομον σύγγραμμα ἢ «Ἑλληνικὴ Νομοθεσία».

Ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως ἄρχεται ὁ ἐν τῇ ἐνεργῶ πολιτικῇ βίῳ αὐτοῦ. Κάτοχος πολλῶν καὶ ποικίλων γνώσεων ἐκ μακρᾶς πείρας καὶ ἰδίας μελέτης κτηθειῶν, ὄριμος ἤδη πολιτευτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Γόρτυνος καὶ ἀμέσως διεκρίθη, συντάξας αὐτὸς μόνος τὸν κανονισμὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως καὶ συντελέσας εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἤδη διέποντος ἡμᾶς θεμελιώδους Νόμου, ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος ἐπιτροπῆς.

Κατὰ πάσας σχεδὸν τὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης βουλευτικὰς περιόδους, ἐκλεχθεὶς βουλευτῆς, διεκρίνετο ὄχι μόνον διὰ τὴν πολυμαθειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀβρόν τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὴν εὐροίαν καὶ δεινότητα περὶ τὸ λέγειν. Ἀπὸ τοῦ 1863 ἐγένετο πολλάκις ὑπουργός, διευθύνας κατὰ περιτροπὴν πάντα τὰ ὑπουργεῖα.

Ἐν ἐκάστῳ ὑπουργείῳ ἀφῆκεν ἴχνη ἀξιωμαθῶν ἐν τῇ ἐντίμῳ καὶ σώφρονος διοικήσεως αὐτοῦ· ἰδίως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν διεκρίθη διὰ τὰς πλείστας βελτιώσεις, ἃς εἰσήγαγεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ δασμολογίου καὶ ἰδίως διὰ τὴν σωτηρίαν ἀπὸ ἀρπακτικῶν χειρῶν πολλῶν καὶ πολυτίμων ἐθνικῶν γαιῶν.

Ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης κληθείσης κυβερνήσεως αἰδίων κατέλιπε μνημεῖον τὸν νόμον περὶ διδασκαλείων καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς κατὰ τὴν νέαν μέθοδον δημοτικῆς παιδείσεως.

Ὁ χρησιμώτατος οὗτος νόμος, λειτουργῶν ἔκτοτε, ἤρξατο παρέχων ἀγλαοὺς καρπούς καὶ ἂν γενικῶς ἐφαρμοσθῇ, συμπληρούμενος εἰς τινα, ἢ νέα γενεὰ τῆς Ἑλλάδος

πεφωτισμένη, εὐλόγως θὰ εὐγνωμονῇ εἰς τὸν Θεόδωρον Δηλιγιάννην.

Ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Παρισίοις πολλὰς παρέσχεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως, ὅτε ἡ φρόνησις καὶ ἡ δραστηριότης αὐτοῦ, καὶ ἡ εὐνοία, ἦς ἀπῆλαυε παρὰ τῷ Ναπολέοντι, κρείσσονα θὰ παρήγον ἀποτελέσματα ἂν μὴ ἀνώτερα κωλύματα παρενεβάλλοντο.

Ἰδίως ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης εἶνε ἄξιος ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ Βερολινεῖῳ Συνεδρίῳ κατώρθωσε τὴν παραδοχὴν παρὰ τῆς Εὐρώπης τοῦ Πρωτοκόλλου 13 δι' οὗ παρεχωρήθησαν τῇ Ἑλλάδι ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Κάτω Ἡπειρος.

Ἡ ἐδαφικὴ αὐξήσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπελευθέρωσις ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀδελφῶν Ἑλλήνων εἶνε ἔργον ἐθνικὸν μέγα, ὅμοιον τοῦ ὁποῦ οὐδεὶς Ἑλλην πολιτευτῆς δύναται νὰ ἐπιδείξῃ μετὰ τοὺς δημιουργήσαντας τὴν νέαν Ἑλλάδα πατέρας ἡμῶν.

Ἄν τὸ ἔργον δὲν συνετελέσθη πληρῆς, ἂν ἡ ἀπόφασις τῶν Δυνάμεων περιεκόπη, ἄλλοι εὐθύνονται.

Ὡς ἀρχηγὸς κόμματος ὁ κ. Δηλιγιάννης διεκρίθη διὰ τὸ διαλλακτικὸν καὶ μελίχιον τοῦ χαρακτῆρος καὶ διὰ τὴν συντηρητικότητά αὐτοῦ, ἣτις ἴσως παρεξηγήθη ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν παρέσχεν ὑπηρεσίας σπουδαίας εἰς τὸ Κράτος. Ἄνευ τῶν ὀλίγων φίλων τοῦ κ. Δηλιγιάννη πολλαὶ Κυβερνήσεις οὐδὲ μνηστῶν βίον θὰ διῆγον.

Ὁ μόνος πολιτευτῆς, ὅστις παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθεωρήθη διαρκῶς ὡς εὖνους τῇ βασιλείᾳ καὶ εὐνοούμενος παρ' αὐτῆς, παρουσιάζεται σήμερον ἀρχηγὸς μεγάλου ἐν τῇ Βουλῇ κόμματος καὶ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως χωρὶς νὰ ὀφείλῃ τι εἰς τὴν βασιλείαν. Ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος τῶν μέχρι τοῦδε πολιτικῶν ὁ μὴ ὀφείλων τὸν σχηματισμὸν τοῦ κόμματός του εἰς τὰς προνομίας τοῦ Στέμματος.

Ἡ ὑπόδειξις αὕτη κάτωθεν δηλ. ἐξ αὐτοῦ τοῦ κόμματος καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς κοινοβουλευτικῆς μερίδος εἶνε ἀγαθὸν οὐτινος τὸ πρῶτον ἤδη ἀπολαμβάνομεν. Ὄφειλεται δὲ ὄχι μόνον εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρόσδοον τῆς πολιτικῆς ἀνατροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μὴ ἀνεχομένου τοῦ λοιποῦ τὸν ἄνωθεν σχηματισμὸν πολλῶν κομμάτων διὰ παντοίων μέσων. Τὰ σκότια ἄλλ' εὐτυχῶς γνωστὰ εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας μέσα ταῦτα τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ σχηματισμοῦ κόμματος τεχνῆ τοῦ διὰ βασιλικῶν προνομιῶν ἀντιπαρήλθον διὰ παντός.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΑΡ' ΕΑΥΤΟΙΣ

Φίλε Κύριε Ἰγγλέση,

Ἐπιθυμῶν νὰ φανῶ πρόθυμος εἰς τὴν παράκλησιν ὑμῶν, ἐπιστέλλω πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ περισπουδάστῳ μοι

« Ἀττικῷ Μουσεῖῳ » τὰ κατωτέρω, ἐκ νεωστὶ ἐκδεδομένου γαλλικοῦ βιβλίου εἰλημμένα, φρονῶν ὅτι δὲν θὰ θεωρηθῶσιν ἐντελῶς ἄχρηστα, ἤδη μάλιστα, ὅτε τοσοῦτος

περὶ σιδηροδρόμων καὶ ταχυδρομείων καὶ συγκοινωνίας ἐν γένει γίνεταί λόγος ἐν Ἑλλάδι.

Πεντακόσιοι ἐξήκοντα καὶ ὀκτώ ὑφίστανται ἐν Λονδίῳ σταθμοὶ σιδηροδρομικοί, χίλια δὲ καὶ τριακόσιοι ἐβδόμηκοντα τέσσαρες διὰ τοῦ Clapham-Junction διέρχονται καθ' ἐκάστην ἀμαξοστοιχία. Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τοῖς ἐπίσημοις τούτοις ἀριθμοῖς δὲν περιλαμβάνονται αἱ τῶν ἐμπορευμάτων ἀμαξοστοιχία. Ὁ δὲ μητροπολιτικὸς σιδηρόδρομος ἀγγέλλει τοῖς μετόχοις ὅτι μετέφερον ἀπὸ α'. Ἰανουαρίου μέχρι λα'. Δεκεμβρίου 1881 τὸν μυθῶδη ἀληθῶς ἀριθμὸν τῶν ἐκατὸν δέκα ἑκατομμυρίων ἐπιβατῶν! Ὁ ἀτμός λοιπὸν κατέστρεψε τῶν ταξειδίων τὴν ποιήσιν, ἀλλ' ἂν δὲν ζῶμεν κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἔτι χρόνους, δυνάμεθα νὰ παρηγορηθῶμεν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ζῶμεν τοῦλάχιστον ἐν χρόνῳ εὐπορίας καὶ εὐεξίας.

Ζήτησον ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Clapham - Junction νὰ καταγράψωσι τὰς ἀποσκευάς σου καὶ θά σ' ἐμπαίξωσι ἐξάπαντος. Σημείωσον ἐπὶ τῶν κιβωτίων τὸ ὄνομά σου καὶ τὴν διεύθυνσιν, ἐπικόλλησον ἀπλῶς σημεῖόν τι διακριτικὸν καὶ φρόντισον ὁ ἴδιος νὰ τοποθετήσῃσι τὰς ἀποσκευάς σου εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀμαξάν. Ἄμα δ' ἀφικνούμενος εἰς ὃν διευθύνεσαι τόπον, λέγεις εἰς τὸν ὑπάλληλον « Ἴδου τὰ κιβώτιά μου » καὶ οὐδὲν πλέον. Οὐδεμίαν ἐπέρχεται σύγχυσις, οὐδὲ συνήνητῶς ποτέ τινα τὴν ἐλαχίστην ἀπολέσαντα ἀποσκευήν.

Σπάνια εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου δυστυχήματα· ἂν δ' ἀναλογισθῇ τις τὰς ἀδιακόπους ἐκείνας τῶν ἀμαξοστοιχιῶν διασταυρώσεις, τὰς σκοτοδίνην φερούσας, τοῦτο εἶνε ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Τὰ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐν τούτοις ταξίδια δὲν εἶνε πάντοτε ἄνευ κινδύνου.

Ἐὰν δὲ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον περὶ τῆς ὑπολήψεως ὑμῶν ἐνδιαφέρθητε, μὴ μείνητε μόνος ποτὲ μετὰ γυναικὸς ἐν τινὶ διαχωρίσματι. Καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν ὀφθαλμῶν ζεῦγος ἂν τύχη, φεύγετε ὡς τάχιστα εἰς τὴν πλησίον ἀμαξάν· διότι ὑπάρχουσι κυρία ἐπὶ εὐρείας ὄσον καὶ φαντασιώδους κλίμακος τὸ σαγηνεύειν διοργανώσασαι.

Διπλωμάτης φίλος μου ἐταξίδευεν ἡμέραν τινὰ μόνος μετὰ γυναικὸς, ἣτις ἐφαίνετο καθὼς πρέπει ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις. Μετὰ πορείαν δ' ἡμισείας ὥρας περίπου, οἱ συνταξειδιῶται ἀντήλλαξαν βλέμματα καὶ ἡ κυρία ἤρξατο μειδιῶσα. Εἶχε δ' ἀκαταμάχητον τὸ μειδιάμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρασμιωτάτους! Ὁ φίλος μου ἐμειδίασεν ἐπίσης· οὐδὲν πλέον. Καὶ ὅμως δυστυχία εἰς αὐτόν!

« Κύριε, τῷ λέγει ἡ χαρίεσσα συνοδοιπόρος, εὕρισκόμεθα μακρὰν ἐτι τοῦ σταθμοῦ Kannon - Street;

— Ὅχι, κυρία· θὰ εἶμεθα ἐκεῖ ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, ἐὰν δὲν μοι δώσητε αὐθρῶει εἴκοσι λίρας, θὰ παραδώσω ὑμᾶς, ἅμα φθάσωμεν, εἰς χεῖρας τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων διὰ προσβλητικὸς πρὸς ἐμὲ λόγους ὑμῶν.

Ὁ δὲ διπλωμάτης, ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ συνετός, ἐπλήρωσεν ἀμέσως.

Τοιαῦτα δ' οὐχὶ σπανίως, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην συμβαίνουσι.

Γνωρίζω εὐπατρίδην τινὰ, ἀπεχθανόμενον τοῦ καπνοῦ τὴν ὁσμὴν, καὶ ὅμως προτιμῶντα νὰ ταξειδεύῃ μετὰ τῶν καπνιζόντων πάντοτε, ἐκ φόβου μὴ εὕρεθῇ ἐν τῇ πορείᾳ μετὰ γυναικὸς μόνης. Οὗτος ἀνέβη ποτὲ εἰς τῶν καπνιζόντων τὸ διαχώρισμα. Ἄλλὰ μόλις ἐγκατέστη ἐκεῖ, παρουσιάζεται κυρία τις εἰς τὴν εἴσοδον.

« Ὑπάρχουσι καπνίζοντες, κυρία, ἐνταῦθα· φωνάζει Ἄγγλος, ὀφφρανθεὶς τυχοδιώκτιδά τινα.

— ὦ! τοῦτο οὐδαμῶς μ' ἐνδιαφέρει, κύριε.

— Πολὺ πιθανόν, κυρία μου, ἀλλ' ἐνδιαφέρει ἐμέ.

Καὶ ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ἐκληφθῇ ὡς τις βλάξ, προσεκολληθῇ ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς θύρας καὶ κατώρθωσεν νὰ μείνῃ ἀπόλυτος τῆς θέσεως κύριος. Ἡ τιμὴ οὕτως ἐσώθη.

Οἱ τῶν σιδηροδρόμων ὑπάλληλοι μόλις εἶνε γνωστοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Πλείονας δ' εὕρισκε τις ἐν τῷ μικροτέρῳ σταθμῷ ἄλλων χωρῶν, ἢ ἐν τῷ σημαντικωτέρῳ τοῦ Λονδίνου. Πανταχοῦ βλέπετε τοιχοκολλήσεις. « Προφυλάττεσθε ἀπὸ τῶν βαλαντιοτόμων ». « Παρατηρεῖτε ἂν ἐν τῇ πληρωμῇ τοῦ εἰσιτηρίου σὰς ἐπεστράφη ἀνελλιπῶς τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων ». « Βάλλετε ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν ὑμετέρων ἀποσκευῶν καὶ ἐξετάζετε ὑμεῖς αὐτοί, ἂν τοποθετῶνται ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ». Ὁ Ἄγγλος δὲν ἀγαπᾷ νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸν ὡς ὑποδεέστερον. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, φροντίζει περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἑαυτοῦ, καὶ δύνασθε νὰ ποιήσητε τὸ αὐτό. Ἀπέρχεται δὲ δι' Αὐστράλιαν, ὡς ἡμεῖς διὰ τὸ Passy, ἀθορύδως, ἀνενοχλήτως. Καταλείπων δὲ τὸν τόπον του πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος — οἱ ἱατροὶ διατάσσουσιν ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετάδασιν εἰς Αὐστράλιαν, ὡς οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἀποστέλλουσι τοὺς ἀσθενεῖς εἰς Saint - Germain ἢ εἰς Vichy — ἐρωτᾷ ἀπλῶς ἑαυτὸν « Νὰ ἐπανέλθω ἄρα γε διὰ τῆς Κίνας ἢ διὰ τῆς Ἀμερικῆς »;

Λαβῶν δ' ἅπαξ τὸ εἰσιτήριο ἐγκαθιδρύεται ἐν τῇ θέσει του, ἧς εἶνε κύριος ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς ἑαυτοῦ μεγαλοπόλεως.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἀρχὴ λαμβάνει ὑμᾶς ὑπὸ τὴν ἑαυτῆς κηδεμονίαν. Ὁ Ἄγγλος ὅμως δὲν ἀγαπᾷ τὸ τοιοῦτον· θέλει ν' ἀφήσωσιν αὐτὸν ἡσυχον διότι εἶνε, ὡς φρονεῖ, ἱκανὸς νὰ προστατεύσῃ αὐτὸς ἑαυτόν.

Ἡμέραν τινὰ συνεταξίδευον ἐκ Βουλόνης εἰς Παρισίους μετὰ τινος νησιώτου, ὅστις ἔρρεγγεν ἐν γωνίᾳ τινὶ ὡς ὁ εὐδαιμονέστερος τοῦ κόσμου ἄνθρωπος· ἀλλ' ὑπάλληλός τις ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐρωτῶν, ποῦ πορεύεται.

« Διατί ἐξυπνήσει ἐμέ; ἐρωτᾷ ὁ Ἄγγλος.

— Ἀλλὰ, κύριε, διελογίζομην ὅτι θὰ μ' ἐγνωρίζετε χάριν ἴσως, ἂν....

— Ἀφήσει ἐμὲ νὰ κοιμηθῇ, ἐγὼ τέλει νὰ κοιμᾶται, ἐγὼ πληρώσει τὸ τέσι, εἶνε ντικὸ μου.

— Βεβαίότατα, κύριε· ἀλλά... .

— Ἀφήσει με ἤσυκο.

Εἰς Lreil ἡ ἀμαξοστοιχία ἴσταται, θέλει δ' ὁ Ἄγγλος νὰ καταβῇ.

· Εἰς τὴν ἄμαξαν, κύριε· φωνάζει πρὸς αὐτὸν ἕτερος ὑπάλληλος. Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν μένει πολὺ ἐνταῦθα.

—Μάλιστα, μένει, ἐγὼ βλέπει καλὰ· ἐγὼ τέλει νὰ κατεβαίνῃ.

εἰς Παρισίους, εἶδον τὸν παλληκαρᾶν μου ἐν τῷ σταθμῷ. Λοιπὸν τί εἶχετε ἀπογεῖνῃ; ἠρώτησα.

—Ἄ! ἄ! ἐγὼ πηδῆσαι εἰς τὰ μπαγγάζια, ἀπεκρίθη μοι ἡσύχως.

ἨΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ — ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΙ

(Ἴδε σελ. 142).

—Ἀλλά, κύριε, θὰ σὰς ἀφήσωμεν ἔξω.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε ντικὸ σας ντουλειά· κυττάξετε ντικὸ σας ὑπότεσι· ἐγὼ τέλει νὰ κατεβαίνῃ. Σεῖς εἶστε τὸ ὑπηρέτη μου· σωπάτε σεῖς.

Καὶ κατέδη ἐξαίρετα, μὰ τὴν πίστιν μου, χωρὶς ν' ἀναφανῇ εἰς τὴν ἄμαξαν. Λίαν δ' ἐξεπλάγην, ὅτε ἀφικόμενος

Αἱ ἀμαξοστοιχίαι ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ταχεῖαι καὶ αἱ ἄμαξαι ἐξαίρετοι· τοῦτο δ' ὀφείλεται εἰς τὸν συναγωνισμόν. Δύνασθε παραδείγματος χάριν νὰ μεταβῆτε ἐκ Λονδίνου εἰς Μάντλεστερ διὰ πέντε διαφορῶν γραμμῶν. Ἐκάστη Ἑταιρία προσπαθεῖ νὰ προτιμήσῃτε αὐτήν, προσφέρουσα ὑμῖν πλείονας εὐκολίας τῶν ἄλλων. Τὰ ξύλινα καθίσματα

ἐξέλιπον πανταχοῦ ἐκ τῶν ἀμαζῶν τῆς τρίτης θέσεως αἵτινες εἶνε ἤδη καλλίτεροι τῶν τῆς δευτέρας ἐν Γαλλίᾳ θέσεως, καὶ ἐν αἷς δύναται νὰ ταξειδεύῃ τις καὶ διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας.

ὑπάρχει χρόνος πρὸς ἀπώλειαν. Καὶ αὐτὰ τὰ χειρόμακτρα ἐλλείπουσιν, ἐκάστου ἀπομάττοντος τὸ στόμα διὰ τοῦ ῥινομάκτρου. Τὸ πρόγευμα τελειώνει ἐντὸς δέκα λεπτῶν. Ἡδύνασθε δὲ ν' ἀκούσητε μυῖαν πετῶσαν ἐντὸς τῆς αἰ-

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ — ΙΑΠΩΝ ΤΟΞΟΤΗΣ (*Ἴδε σελ. 142)

Εἰσερχόμενός τις εἰς ἐστιατόριον τῶν σταθμῶν ὑπηρετεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν, καὶ παρουσιάζεται κατόπιν εἰς τὸ γραφεῖον διὰ νὰ εἴπῃ, τί ἔφαγε. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς ἐστιατορίοις τοῦ Ἄσπερος. Οἱ Ἄγγλοι τρώγουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὄρθιοι, ὑπηρετούμενοι ἐν ἀκαρεῖ, ἐπειδὴ δι' αὐτοὺς δὲν

θούσης, ἐν ἧ πολλὰ ἐμπόρων, ὑπαλλήλων κλπ. ἑκατοντάδες ἀσχολοῦνται λαμβάνοντες τὸ ἄριστον.

Ἄν δ' εἰς τι γραφεῖον εἰσέλθῃτε, βλέπετε ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τοίχου «Παρακαλεῖσθε νὰ ὁμιλήτε μόνον περὶ ὑποθέσεων».

Εἶνε ἐκεῖ τὸ βασιλεῖον τοῦ ἀτμοῦ. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὸ Ἄστυ ἀπὸ τῆς ἐνάτης μέχρι τῆς δεκάτης πρωί-

νης ὥρας ὅτε οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ παντοειδῆ φορεῖα κύματα ἐκχέουσι φυσιογνωμιῶν πολυασχόλων. Κατὰ τὴν τετάρτην ὅμως ὥραν τὸ πᾶν εἰς ἡρεμίαν ἐπαναπίπτει, καὶ τὸ Σάββατον μάλιστα ἀπὸ τῆς δευτέρας μετὰ μεσημβρίαν τὸ Ἄστου ἔρημον φαίνεται.

Ἀξιοθέατα τὰ νεώρια ἐπίσης. Τὰ ἐξ ἰστών πυκνὰ δάση εἶνε ἐκ τῶν θεαμάτων, ἅτινα ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τις. Ἄν δὲ περιπατοῦντες εἰς τὸ Ἄστου ὑψώσῃτε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἀέρα, τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα θὰ φανῶσιν ὑμῖν ὡς γιγαντιαῖος ἀράχνης ἰστός.

Ἐν Γαλαζίῳ.

ΜΙΧ. Α. ΒΙΕΤΗΣ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ γράψωμεν τὸν βίον, οὐδὲ νὰ ἐξετάσωμεν τεχνικῶς τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνίδος ποιητρίας Φωτεινῆς Οἰκονομίδου. Τὸ τοιοῦτον δεῖται καὶ ἐργασίας πολλῆς καὶ γραφίδος ἰκανωτέρας. Θὰ εἰπῶμεν ὀλίγα, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ ἐπομένου ποιηματίου.

Ἡ Φωτεινὴ Οἰκονομίδου, ἣτις δικαίως φέρει τὸν τίτλον ποιητρίας, ὑπερέχει οὐχὶ μόνον πασῶν τῶν εὐαρίθμων συγχρόνων Ἑλληνίδων, αἵτινες κάπως ἐκαλλιέργησαν τὴν ποιητικὴν Μοῦσαν ἀλλὰ καὶ πολλῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν, οἵτινες θεωροῦνται καὶ ὀνομάζονται Ποιηταί.

Τὰ ποιήματα αὐτῆς πνέοντα μελαγχολίαν, ἐγγίζουσι, τὴν καρδίαν. Εἶναι πρωτότυπα, διακρινόμενα δι' ὠραίων εἰκόνων εὐστόχων παραβολῶν, εὐρυθμίας, καλλιπερίας. Ἐκτὸς τούτου μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ πολύκλαυστος ποιήτρια ἐγίνωσκε καλῶς τὴν γλῶσσαν, ἧς τοὺς κανόνας δυστυχῶς παραβαίνουσι πολλοὶ τῶν νῦν ποιητῶν καὶ ποιητριῶν ἢ ἐξ ἀμελείας ἢ ἐξ ἀμαθείας.

Ἡ Φωτεινὴ ἦν λίαν μετριόφρων. Τοὺς αὐτῇ ἀποτεινομένους ἐπαίνους ἐθεώρει μᾶλλον ἀποτέλεσμα φιλοφροσύνης καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς. Συγχρόνως δ' οὐδαμῶς ἦν φιλόδοξος. Ἐνῷ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ βιάζουσιν ἑαυτοὺς νὰ γράψωσι, θηρεύοντες ἀθανασίαν, αὐτὴ ἔγραφεν ὅτι τὸ αἶσθημα ἐπλημμύρει εἰς τὴν τρυφεράν αὐτῆς καρδίαν.

Οὐδεμίαν ἐποίησατο ἐκδοσὴν τῶν ποιημάτων αὐτῆς. Τὰ ὀλίγα γνωστὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐδημοσιεύθησαν σποράδην ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐφημερίσι κατ' αἴτησιν τῶν ἐκδοτῶν, οἵτινες δι' αὐτῶν πραγματικῶς ἐκόσμουσαν τὰς ἐκδόσεις αὐτῶν.

Ὁ θησαυρὸς τῶν χειρογράφων ἔργων τῆς Ποιητρίας εὐρίσκεται παρὰ τῆ μεγατίμῳ οἰκογενείᾳ αὐτῆς. Τὰ ἔργα ταῦτα, ἂν δημοσιευθῶσιν ἅπαντα, ἀποτελέσουσι τόμον ἰκανῶς ὀγκώδη.

Εἰς ΦΩΤΕΙΝΗΝ Οἰκονομίδου

(Θαναῖον τῆ 28 Μαρτίου 1883)

Τί βλέπω! Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης κλίνης
Ὠχρὰ καὶ ἄπνους κεῖσαι, Φωτεινή!
Ἡ ἔμμουσος ἐσίγησε φωνή
Δι' ἧς καρδίας τόσας συνεκίνεις.

Πολὺ προῶρως ἔκοψεν ἡ Μοῖρα
Πτηνοῦ ὑψιπετήεντος πτερά·
Ὡ! πόσ' ἀκόμη ἔπη τρυφερά
Θ' ἀνέδιδεν ἢ θελκτικὴ σου λύρα!

Πλὴν καὶ ζωῆς ἂν ἔτυχες βραχείας·
Ἄν νέ' ἀφῆκες τὴν κλεινὴν ὁδόν,
Τοῦ Παρνασοῦ χαρίεσσ' ἀηδῶν
Τὸ στέμμα φέρεις τῆς ἀθανασίας.

Τοὺς στίχους τούτους εἰς τὸ φέρετρόν σου
Νὰ θέσω ἄφες, Μοῦσα Ζηλευτή.
Θυσία πενιχρὰ εἰσὶν αὐτοὶ
Εἰς τὸν βωμὸν τῶν τόσων ἀρετῶν σου.

Ὅποῖον ἔπος μελωδίαν χύνον!
Ὅποῖαι φράσεις πρόξενοι κλαυθμοῦ
Ἄν σὺ αὐτὴ νὰ ψάλης ἀντ' ἔμοῦ
Ἡδύνασο τὸν νεκρικὸν σου θρῆνον!

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΕΓΚ — ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 8^{ον})

Ὁ Σιάγκ ἀφῆκε τὸν σοφὸν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς του. Ἐσκέπτετο. Αἱ σκέψεις του αὐταὶ ἀναμφιβόλως οὐδὲν συνέτεινον εἰς τὸ ἀποφυγεῖν λυπηρὰν ὁμολογίαν, διότι ἐξαίφνης εἶπεν ἀποφασιστικῶς. — Καμ - Σι ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐτάρασσον τὴν γαλήνην σου, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ. Χθὲς ἔρριψα ἀμφιβολίας τινὰς ἐν τῷ πνεύματί σου. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἠθέλησας νὰ νυμφεύσῃς τὸν Γιαῶ. Ἴσως ἔπραξας καλῶς. Τούλάχιστον τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἠσθάνθην ἄρρητον εὐδαιμονίαν τὴν ὅποιαν πολλοὶ ἠλικιωμένοι δὲν θὰ ἠσθάνθησαν. Ἔσο γενναῖος καὶ ἀνάγνωσον.

Ταυτοχρόνως τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Καμ - Σι τὴν ἔλαβε τρέμων καί, μετὰ κόπου, διότι τὸ τετραγμῆνον ὄμμα του δὲν ἠδύνατο νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ τῶν χαρακτήρων, ἀνέγνωσε μεγαλοφῶνως τὴν φοβεράν ταύτην ἀγγελίαν.

«Χι-πέ-γιῶ, Μανδαρῖνος ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, διοικητῆς τῆς ἐπαρχίας Κουεϊ-Τσέον πρὸς τὸν Σιάγκ, ἱερέα τῆς παγόδας τοῦ Λι-πίγκ-φοῦ.

» Εἰξεύρεις ὅτι κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν Αὐτοκράτορος υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, ἠγέρθη ἔνοχος ἐπανάστασις κατὰ τοῦ θρόνου, καὶ ὅτι ὁ σοφὸς Τσᾶν καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ ἐφρονεύθησαν μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, ὅσα εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.

» Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιδικαστοῦ, συνάδουσαν πρὸς τὴν τοῦ θρησκευτικοῦ δικαστηρίου, τὰ νεώτερα τέκνα τῶν ἐνόχων ἀπεσπάσθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς διαφόρους κατοίκους τῆς ἐπαρχίας ταύτης ὅπως ἀνατραφῶσι μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ ὑποστῶσι τὴν εἰς τὸ

γένος αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν ποιήν, διότι γέγραπται ἐν τῷ Κτ-Κτ.

» Ἡ γενεὰ παντὸς ὅστις διεπράξατο ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς ἱεραῆς μεγαλειότητος τοῦ υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, δέον νὰ ἐκμηδενίζηται, ὅπως τρομερὸν παράδειγμα δίδωται εἰς τὸν ὄχλον.

» Γνωρίζεις ἐπίσης ὅτι νέα ἐπαναστάσις, ἐμπνευθεῖσα ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Τσάγκ, ἠγέρθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, πρέπει λοιπόν, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ βιβλία, τὸ παράδειγμα νὰ δοθῇ ἐν τῷ ἅμα. Διὰ τοῦτο ὁ μεγαλειότατος Αὐτοκράτωρ ἐπετάχυνε τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν. Σὲ διατάσσω ἐπομένως νὰ πορευθῆς πρὸς τὸν Καμ-Στὶ καὶ νὰ ἀπαλλάξῃς αὐτὸν τῆς φυλακῆς τοῦ Γιαῶ, ὅστις εἶνε υἱὸς τοῦ Τσάγκ.

» Ὁ Γιαῶ ἐπειτα θέλει παραδοθῇ εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ὄπλων Μανδαρῖνον, τὸν κομιστὴν τῶν διαταγῶν τούτων, ὅπως ὀδηγηθῇ εἰς τὴν δημοσίαν πλατεῖαν τοῦ Λι-πίγκφου καὶ ἀποκεφαλισθῇ διὰ τοῦ ξίφους.

» Εἶθε τὸ αἷμα τῆς κακούργου γενεᾶς νὰ διασκορπισθῇ, πρὸς πρόληψιν νέων ἐγκλημάτων, καὶ εἶθε ἡ ἀρωγὴ τοῦ ὑψίστου θεοῦ εἶη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος. »

Ὁ Καμ-Στὶ ἔνδακρυς μόλις ἠδυνήθη νὰ περατώσῃ τὴν ἀνάγκωσιν, ἐμάνθανε ταυτοχρόνως, διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος, καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ Γιαῶ καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος του.

— Πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν, εἶπεν Σιάγκ.

Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος λόγος τοῦ δυστυχοῦς. Ὁ Σιάγκ ἀντὶ ἀπαντήσεως τῷ ἔδειξε διὰ σχήματος κυκλοειδοῦς τὰς λόγχας τῶν στρατιωτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεῖχον τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὡς φοβεραὶ ἄκανθαι.

— Πτωχὸν παιδίον, πτωχὸν παιδίον! ἐπανελάμβανεν ὁ σοφός, πῶς νὰ τοὺς τὸ ἀποσπᾶσωμεν. . . .

— Ὁ σοφός δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, ὁ Γιαῶ ἦν πρὸ αὐτοῦ μὲ τρέμοντα χεῖλη, ἀλλὰ μὲ ὄμμα ἀποφασιστικόν.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἤμην ἐκεῖ, ἤκουον. Ἄφετε τὴν εἰμαρμένην μου νὰ πληρωθῇ ἰδοὺ λοιπόν, ἠγάπων τὸν Τσάγκ. Ἦτο πατήρ μου! Λοιπὸν θὰ εἶμαι ἄξιος υἱὸς του, καὶ θὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ ἀδυναμίας.

— Καὶ ἡ Πέγκ-Σεῖν, ἐψιθύρισεν ὁ σοφός.

— Ἡ Πέγκ-Σεῖν πάτερ μου! Ἄ! εἶνε ἀληθές. Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τούτου αὕτη θὰ πληροφορηθῇ. Θὰ τῇ εἶπητε. . . Θὰ τῇ εἶπητε. . . . Ἄ! ὁ ἔρωσ μου δὲν πρέπει νὰ μὲ καταστήσῃ δειλόν. Δύναμαι νὰ τὴν ἴδω χωρὶς νὰ προδοθῶ. Σιάγκ, ὅταν ὁ στρατιώτης θὰ ἐπανεέλθῃ, θὰ ἤμην ἔτοιμος.

Καὶ ἐχάθη πρὸς τὴν σκιάδα, ἐνῶ ὁ Καμ-Στὶ ἔσυρε τὸν ἱερέα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξηγῶν αὐτῷ ἐν τῇ ταραχῇ του τὰ πλέον παράλογα σχέδια ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Γιαῶ.

Ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν ὁ Μανδαρῖνος εἶχεν ὀρίσῃ ὅπως ἐπανεέλθῃ, εἶχεν ἤδη παρέλθει.

VI

Κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς σκιάδος ἡ Πέγκ-Σεῖν ἐπερίμενεν. Εἶδεν ἐπανερχόμενον τὸν Γιαῶ.

Μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε καὶ ἔλαβε τὴν Πέγκ-Σεῖν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του καὶ ἐναπέθεσε παρὰ τῇ τραπέζῃ τῶν γάμων.

— Εἶσαι ὠραία, Πέγκ - Σεῖν. Ἄφες με ἐπὶ πολὺ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ βλέπω ἀκόμη ἐπὶ πολὺ ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὥρας ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰς χρυσαῆς μηλέας. Ὅσον σὲ βλέπω οὕτω τόσον ἡ καλλονὴ σου μοὶ φαίνεται τελειότερα ὡς ὁ οὐρανός, ἔνθα καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀνακαλύπτεται καὶ ἀστὴρ νέος.

— Ἦδη, Γιαῶ, δύνασαι νὰ μὲ βλέπῃς οὕτω χωρὶς ν' ἀνησυχῶμεν περὶ τῶν παρερχομένων στιγμῶν, αἱ ἡμέραι εἰσὶν εἰς τὴν διάθεσίν μας.

— Αἱ ἡμέραι δὲν ἀνήκουσιν εἰς οὐδένα. Ὁ πατήρ εἶπε « μόνη ἡ παρούσα στιγμή μᾶς ἀνήκει ».

— Σήμερον τὴν πρωίαν μοὶ ὠμίλεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐσκέπτεσο περὶ γήρατος, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ἠκτινοβόλει. Ἦδη ἐλαφρὸν νέφος σκιάζει αὐτό.

— Διότι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας ἀσχολεῖται τις ὑπὲρ ποτε εἰς τὰς λύπας τῆς αἰεὶ ἀπειλούσης ζωῆς· διότι τρέμει τις μὴ τι ἀπωλέσῃ τοσοῦτον πολὺτιμον ἀγαθὸν καὶ θησαυρὸν τοσοῦτον γλυκύν. Διστάζει τις σκεπτόμενος μήπως δὲν εἶνε ἄξιος τούτων.

Ἡ γοητευτικὴ κεφαλὴ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἐκκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γιαῶ· ὁ Γιαῶ τὴν ἐθλίψεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτοῦ ἐν συγκινήσει καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῇ ὀμιλῇ κρατῶν αὐτὴν οὕτω πλησίον του.

Ἀμφότεροι ἐλησμόνου τὸ γεῦμα τοῦ γάμου, ἐκείνη ἤδeto ἐπὶ τῇ μειδίῳσῃ ταύτῃ μελαγχολία, ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅτι δὲν εἶχεν εἰμὴ μίαν στιγμὴν μόνην νὰ μείνῃ οὕτω καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἤθελε νὰ συμπυκνώσῃ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ ὄλην του τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἐξηκολούθησεν ἠδέως, τὰ χεῖλη ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Πέγκ-Σεῖν καὶ ἀναπνέων, ἐνῶ ὠμίλει, τὸ λεπτόν ἄρωμα τῶν κροτάφων τῆς.

— Εἶμαι σήμερον ὡς ἤμην καθ' ἣν ἡμέραν μὲ εἶπες ὅτι μὲ ἠγάπας. Ἐνθυμεῖσαι, ἐπύρεσσον ὄλος.

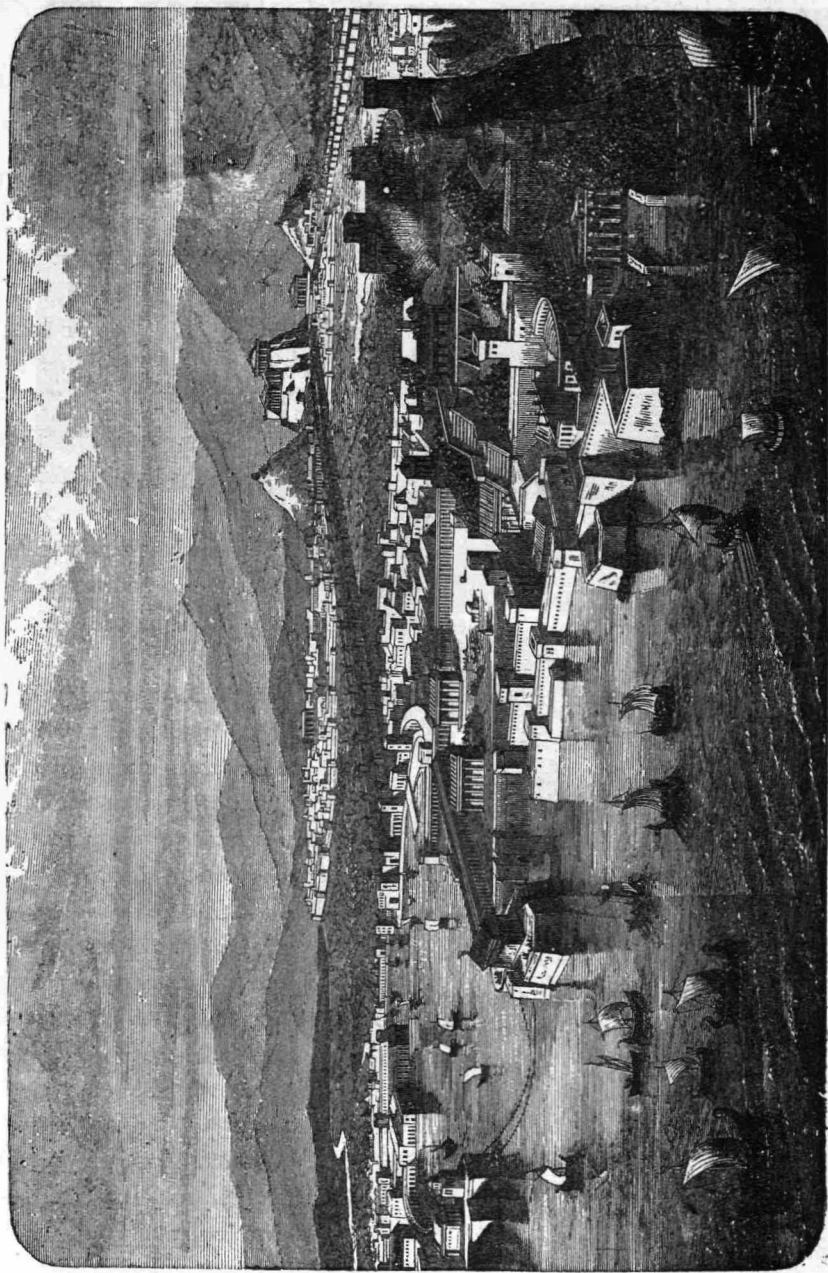
Ὁ πατήρ ἐκλαιεν, ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἐμελλον ν' ἀποθάνω. Καὶ ἐλυπούμην σχεδὸν διότι τόσον πολὺ μὲ ἠγάπας σκεπτόμενος πόσῃν λύπῃν ἤθελον σοὶ προξενήσῃ ἅμα σὲ ἐγκατελίμπανον. Κρυφίως ἔγραψα διὰ σὲ ἀποχαιρετισμὸν τὸν ὅποιον θέλω ν' ἀκούσῃς ἐὰν ἤμαρτον νὰ σὲ ἀφήσω πάλιν ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος θὰ μείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ σου ὡς ἡχὴ τῶν ἀπείρων ἐκείνων προσευχῶν τὰς ὁποίας ὁ οὐρανός ἀρέσκεται ν' ἀκούῃ.

Ἄλλως δὲν θὰ εὕρω ἴσως οὐδέποτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σοὶ τὸν εἰπῶ. Ἄκουε.

Ἡ Πέγκ - Σεῖν ἐκκλινε πρὸς τὰ ὀπισθεν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὅπως ἀντικρύσῃ τὰ ὄμματα τοῦ Γιαῶ. Ἀόριστος φόβος διήρχετο διὰ τῆς ψυχῆς τῆς ὡς πνοὴ διὰ τῆς ἐπιφανείας ἡρέμου ὕδατος· ἐν τούτοις εἶδε τὸν Γιαῶ μειδιῶντα.

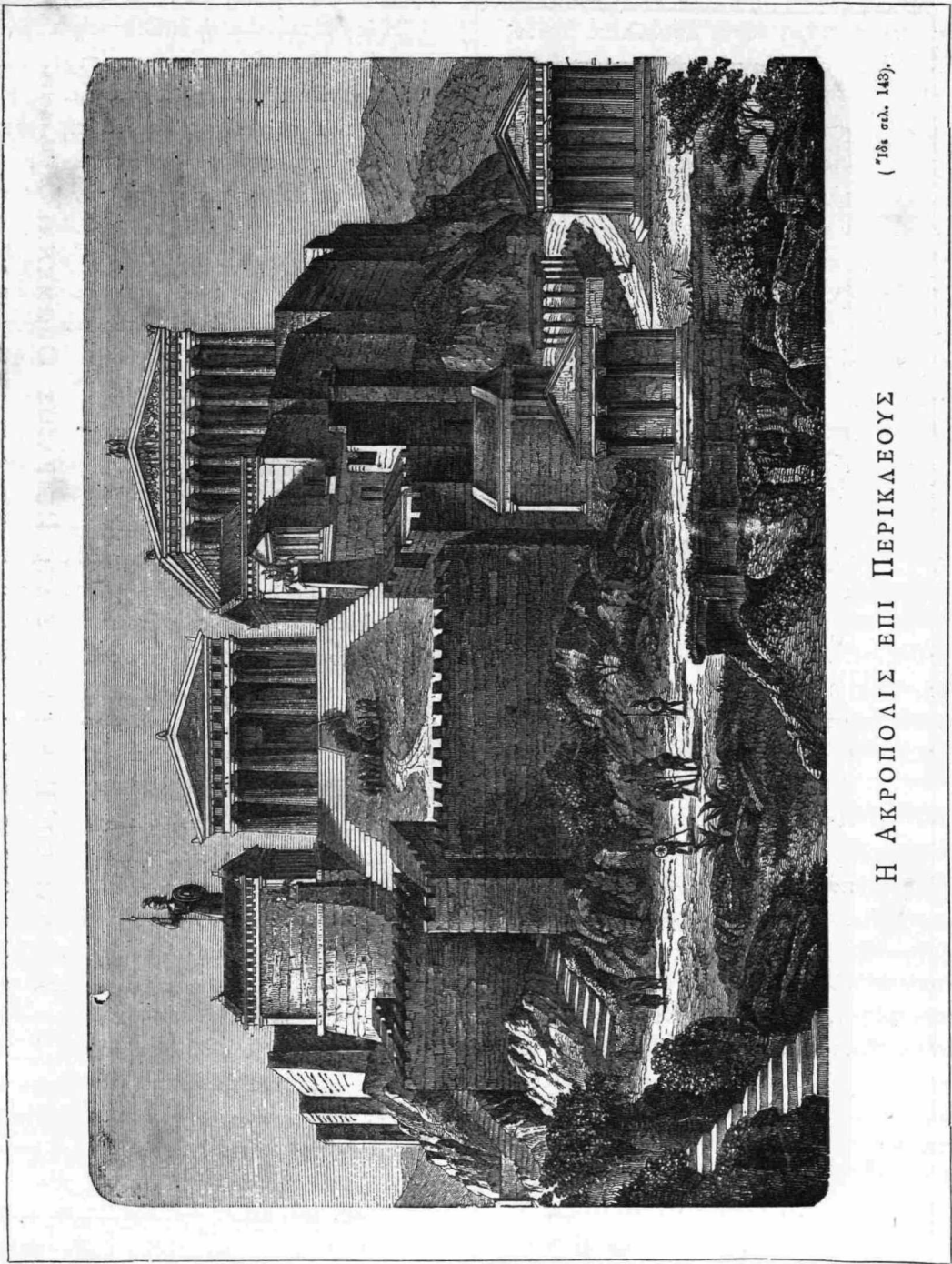
Ἐπαναπαυθεῖσα ἐπανεφέρε τὸ πρόσωπον αὐτῆς παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ ποιητοῦ.

Καὶ ἐνῶ αὕτη ἀφίετο εἰς τὴν γοητείαν τῆς ἐρωτικῆς

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΕΠΙ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΟΡΩΜΕΝΑΙ (184 σελ. 140)

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΕΠΙ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

(Τόμ. σελ. 143.)

ταύτης ὥρας οὗτος ἐψιθύριζε διὰ τρυφερᾶς καὶ σχεδὸν ἱκετευτικῆς φωνῆς μετεχούσης παραπόνου καὶ προσευχῆς.

« ὦ εὐδαιμονία μιᾶς ἡμέρας, ὦ εὐθραυστε θησαυρέ, ἤρκεσε μία μόνη λέξις ἣτις σὲ ἐμηδένισε! τὰ ὄνειρα ἡμῶν παρέρχονται ἐπὶ τῶν ταχυτάτων πτερῶν των, παρομοίως ὡς αὐτὰ καὶ ἐγὼ ὀφείλω νὰ παρέλθω. Θεοὶ προστάται, εὐσπλαχνισθητε αὐτήν· θωπεύσατε ἀπαλῶς τὸ ὄχρον μέτωπόν της, ἔστε ἐλεήμονες πρὸς τὴν ἀδύνατον ταύτην ψυχὴν· ἐνέκλειε τὸν ἔρωτα· δώσατε αὐτῇ τὴν λήθην ὅπως ὁ ἴασμος μετὰ τὴν καταγιῖδα ἀναλαμβάνη τὸ ἄρωμα αὐτοῦ μετὰ τῆς δρόσου, ἀπαρράλλακτως ἀποδώσατε αὐτῇ τὴν γοήτιδα καλλονῆς της, ἀποκαταστήσατε τὸ μεδίαιμα ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνθέων χειλέων της! Ἀφήσατέ με ν' ἀναχωρήσω εὐελπίς ὅτι ἡ καρδία αὐτῆς ὑφ' ὑμῶν ἐλεηθεῖσα δὲν θὰ πληρώσῃ μὲ ὑπερβολικὴν ὀδύνην τὴν ἀτυχῆ εὐτυχίαν ὅτι μὲ ἠγάπησε ».

Θερμὸν δάκρυ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Πέγκ-Σεῖν. Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεσπάρθη ἐκ τῆς ἀγκάλῃς του. Εἶδεν ὅτι ἀληθῶς ἔκλαιεν.

Ἡ φύσις ὑπερίσχυσε τῆς θελήσεως αὐτοῦ· ἐπρόδιδε τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸ διατηρήσῃ.

— Τί ἔχεις; ἐφώνησεν ἡ Πέγκ-Σεῖν. Οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶ λυπηροί, εἰσὶν αἰώνιος ἀποχαιρετισμὸς καὶ κλαίεις.

Ὁ Γιαῶ προσεπάθει εἰς μάτην νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡρεμίαν του· οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπιγόν· δὲν τὸν ἔμελε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἔκλαιε μόνον διὰ τὴν μελλονυμφὸν του.

— Ὁμίλει! ὀμίλει! ἡ δυστυχία μᾶς ἐπαπειλεῖ, τὸ μαντεύω, τὸ αἰσθάνομαι.

— Ὅχι!

Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον ἀσθενῆς καὶ τοσοῦτον διστάζουσα, ὥστε ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τῆς σκιάδος.

— Θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα...

— Μὴ ἐξέρχεσαι σὲ διατάσσω.

Τῇ ἀπέκλεισε τὴν δίοδον· ἀλλ' ἐκεῖνη ταχυτέρα τοῦ διαλογισμοῦ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ καὶ ἔφυγε τρέχουσα πρὸς τὸν κήπον, διέδῃ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, εἶδε τοὺς στρατιώτας, τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, τὸ τοιχοκολλημένον διάταγμα ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς θύρας, ἀνέγνωσεν. Ἦτο ἡ καταδικάζουσα τὸν Γιαῶ ἀπόφασις.

Σπαρακτικὴ κραυγὴ ἐξέσχισε τὸ στήθος της καὶ ταχυτέρα ἀκόμη ἢ ὅσον ἦλθεν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν σκιάδα, ἐρρίφθη ὅλως πάλλουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γιαῶ, θλίβουσα αὐτόν, περικαλύπτουσα αὐτόν καὶ φωνάζουσα ἀπελπιστικῶς διὰ φωνῆς παραφόρου.

— Δὲν θέλω! δὲν θέλω! δὲν θέλω!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΝΔΥΕΣΘΑΙ

Ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν ἀποκτᾶται ποσῶς, ὡς δύναται τις νὰ τὸ πιστεύσῃ. Εἶνε ἔμφυτον τι πλεονέκτημα, κρίσις τις ὅλως προσωπικῆ, ἣτις τελειοποιουμένη

διὰ τῆς ἀνατροφῆς καθίσταται τοσοῦτον μᾶλλον λεπτὴ καθ' ὅσον ζῇ τις ἐν κέντρῳ μᾶλλον πεπολιτισμένῳ.

Ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τῆς κομψότητος· ἡ μία δὲν εἶνε ἢ τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐτέρας, συμπλήρωμα σφόδρα μὲν θελκτικόν, ἀλλ' ὅπερ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀπλοῦς βοηθός.

Ἡ κομψότης εἶνε ἡ ἐπιδεκτικὴ ἔκφρασις τοῦ συρμοῦ ἢ ἐπιστήμῃ τῆς ἐνδυμασίας, συνίσταται εἰς σύνολον ἐπιμελημένον, ἐναρμόνιον, διαπρεπές.

Δὲν εἶνε ποσῶς ἀνάγκη ἵνα τὴν κατέχη τις νὰ ἐνδύηται διὰ μεταξοπτίλου καὶ μετάξης· αὕτη ἀποκαλύπτεται ὑπὸ τὴν ἐξ ὀθόνης ἐσθῆτα τῆς μικρᾶς ἐργάτιδος, ὡς ὑπὸ τὸν χυδαῖον κεκρύφαλον τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ.

Ποία εἶνε μεταξὺ ἡμῶν ἣτις νὰ μὴ ἐξεπλάγῃ ἐνίοτε ἐν παρόδῳ ὑπὸ τῆς θεᾶς γυναικός, ἥς ὅμως ἡ μετριόφρων ἐνδυμασία οὐδὲν εἶχεν ὅπερ νὰ δύνηται νὰ ἐφελκύσῃ τὰ τῶν ἄλλων βλέμματα; Τὴν ἠκολουθήσαμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν χωρὶς νὰ εἰξεύρωμεν διατί, ἐστράφημεν ὅπως καὶ πάλιν τὴν ἴδωμεν, ὑπέστημεν ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν τὸ εἰς ὄλον τὸ ἄτομόν της περικεχυμένον γόητρον...

Τὸ γόητρον τοῦτο δὲν ἦτο οὔτε ἡ ὠραιότης οὔτε ἡ κομψότης· ἦτο ἡ ἀρμονία, ἦτο τὸ ἐντελέστατον ἀπάντων τῶν γυναικείων προσόντων· ἡ διάκρισις.

Ἡ διάκρισις εἶνε ὑπεροχὴ ἣτις ὑποτάσσει καὶ αὐτὰς τὰς πλέον βαναύσους φύσεις· ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τὴν θεοποιεῖ, ὁ ἐργάτης τὴν σέβεται, ὁ ἀγρότης τὴν θαυμάζει μετὰ ταπεινότητος.

Εἰς τὰς πλέον αἱματηρὰς σελίδας τῆς ἱστορίας μας ἐθεάθησαν κτηνώδεις, ἀκοινωνῆτοι καὶ ἀδιάλλακτοι ἄνθρωποι, οἵτινες κατέστησαν αἴφνης ἀμφιρρεπεῖς καὶ εὐπειθεῖς εἰς τὴν φωνὴν προσώπων, ἅτινα δὲν εἶχον ἄλλα ὅπλα ἢ τὴν ὑπὸ ἐξόχου φύσεως χορηγομένην ἐπιρροήν.

Ἡ διάκρισις εἶνε λοιπὸν ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον. Αἱ μὲν ἐπιζητοῦσι τὴν κομψότητα, αἱ δὲ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν φιλαρέσκειαν ὡς πρὸς τὸ κυριώτερον αὐτῶν ἔργον· ἀλλ' ἡμεῖς συμβουλευόμεν τὰς γυναῖκας νὰ προσπαθῶσιν ὅπως διακρίνωνται.

Ἐπάρχουσι δύο εἶδη διακρίσεως· ἡ συμφυῆς, εὐδιάθετος καὶ ἀκούσιος διάκρισις, καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ ἐκούσιος διάκρισις, ἐκεῖνη ἣν πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, καθ' ὅσον πρὸ πάντων ἀφορᾷ τὴν τέχνην τῆς ἐνδυμασίας.

Ἡ διακεκριμένη γυνὴ κατέχει τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐνδυμασίας διότι κρίνει ὀρθῶς, οὐδέποτε παραδέχεται ἄλλο τι ἢ ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιδοκιμάζει λαμβάνει δὲ τὴν φιλοκαλίαν ὡς κανόνα καὶ οὐχὶ τὸν νόμον.

Ἄγνοῳ ὁποῖος ἠθικολόγος ἰσχυρίσθη ὅτι δύναται νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ περὶ τῶν ἔξεων γυναικὸς ἐκ τοῦ τρόπου μόνον καθ' ὃν ἐνδύεται. Τὸ πιστεύω.

Μεγάλῃ φλύαρος, προπετῆς τὸ πνεῦμα, ὑπερβολικὴ τὰ σχήματα, υἱοθετεῖ ὀρμεμφύτως τὰς ἐμφανεῖς ἐνδυμασίας, τὰς ἀποτόμους ἀποχρώσεις. Ἀρκεῖ ὁ συρμὸς νὰ τὸ ἐπιτρέπῃ, αὕτη περιτυλίσσειται διὰ πλαισιωδῶν ἢ διὰ κλαδωτῶν ὑφασμάτων. Ἐὰν ἡ φιλοκαλία τῆς ἡμέρας καὶ αἱ συμβουλαὶ τῆς ῥαπτρίας της τῇ ἐπιβάλλωσι ταπεινὸ-

φρονα καὶ ὑπεσταλμένην ἐνδυμασίαν, ζητήσατε καλῶς, καὶ θὰ εὕρητε ἄκραν ταινίας, κόμβον λαιμοδέτου, ἄνθος ἀπαῶδον πρὸς τὸ σύνολον.

Εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἀπαιτεῖται θεατρικὴ ἐπίδειξις καὶ ὀλίγον τι τὸ ἀλλόκοτον.

Ἡ ἐνδυμασία ὀκνηρᾶς καὶ ῥαθυμοῦ γυναικὸς φέρει ὅλως ἰδιάζοντα τύπον ἀμελείας, ὅστις δὲν ἐλέγχει ἔλλειψιν κανονικότητος, ἀλλὰ τὴν περιφρόνησιν πάσης ἐνεργοῦ σκέψεως. Συχνάκις ἀγαπᾷ τὸν στολισμὸν καὶ δαπανᾷ πολλὰ χρήματα χάριν τῆς ἐνδυμασίας. Ματαία πολυτέλεια! ἢ προσπάθεια εἶνε καταφανής· κατανοεῖ τις ὅτι τὸ χάριεν τοῦτο σύνολον, ἀρξάμενον μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐπερατώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόπου καὶ σχεδὸν τυχαίως.

Ἐλλείπει εἰς ταύτην ἢ συνήθης θέλησις τοῦ νὰ ἐξκλιεῖ τὸ καλόν.

Ἐπάρχει τι ὅπερ νὰ καταδεικνύη ἀσφαλέστερον γυναικὰ ἀκανόνιστον ἐκτὸς τῆς γενικῆς θέας τῆς ἐνδυμασίας της; Ἀσυνάρτητος, ἀνώμαλος, πλημμελής, εἶναι ἢ πιστὴ εἰκὼν τοῦ συλλαβόντος αὐτὴν πνεύματος.

Ἐξετάσατε λεπτομερῶς καὶ πεφροντισμένως τὸν ἱματισμὸν τοῦτον ὅστις οἶσ ἐγοήτευσεν διὰ τῆς πολυτελείας του καὶ τῆς φαινομενικῆς αὐτοῦ κομψότητος· ἢ ἐσθῆς εἶναι μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ τὰ χειρόκτια ἀπώλεσαν τὰ κομβία των. Ὁ πῖλος ἐξέρχεται τοῦ ἐργαστηρίου τῆς μεγάλης κατασκευαστρίας, ἀλλ' ὁ βρογχιστήρ εἶνε ἐφθαρμένος. Ἡ λινοστολή εἶνε ἀνάλογος, ἐτερόζυγος, ἀνεξασμένη, ὠραίας ποιότητος, ἀλλὰ φέρουσα τὴν ἀνεξιτήλον ἐκείνην σφραγίδα, ἣν οἱ ἀμελεῖς ἐπιθέτουσιν ἐπὶ παντὸς οὗ ποιοῦνται χρῆσιν.

Ἡ ἀκανόνιστος γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ψευδόχρυσον, τὰ πλαστὰ κοσμήματα, τοὺς ἐπιπροσθέτους ποδογύρους, τὰ ὑπερόρια σχήματα. Αὕτη περιβάλλεται ἐσθῆτα ἐξ ἐξαμίτου μετὰ προσποιητῶν πετραδίων, οὐχὶ χάριν οικονομίας ἀλλὰ διότι φθείρουσα ἀκαταπαύστως, οὐδέποτε ἔχει τι πρόχειρον καὶ διότι ἀναγκάζεται ἀείποτε νὰ ἀνακαινίζῃ τὰ ἀπολεσθέντα, κοιλωθέντα, φθαρέντα εἶδη, ἅπερ ἀφρόνως καταναλίσκει.

Λατρεύει τοὺς κακοτέχνους λήρους οἵτινες παρέχουσιν εἰς τινὰς γυναικὰς τύπον τοσοῦτον κακόζηλον. Τὰ ἐνώτια της εἰσὶν μικροὶ ἀνημμένοι φανοί· ὁ λοβίσκος της ὁμοιάζει πρὸς ὀγκῶδες κρεμαστὸν κλειθρον ὅπως κρατῆ κεκλεισμένην θύραν φυλακῆς· τὰ δακτυλιδία της ἔχουσιν ἀροτύματα, ἢ ζώνη της κοσμεῖται ὑπὸ πλήθους ἀλύσεων συγκροτουσῶν πλῆθος πραγμάτων ἅπερ κροταλίζουσιν ἐνῶ αὕτη βαδίζει.

Τέλος, εἶνε τύπος, ὃν ὅλοι γινώσκουσι καὶ καθ' ὃ ἀπαντήσαντες αὐτὸν σχεδὸν παντοῦ· προστίθημι δ' ὅτι εἶνε τὸ μᾶλλον ἀντίθετον εἶδος εἰς τὴν διάκρισιν.

Ὅθεν θὰ ἐκφέρω ὡς ἀξίωμα ὅτι ἡ τάξις εἶναι τὸ σημεῖον περὶ τὸ ὁποῖον συμπλέκεται τὸ σύνολον τῶν ιδιοτήτων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν διάκρισιν.

Βεβαίως πᾶσαι αἱ κανονικαὶ γυναικὲς δὲν εἶνε καὶ διακεκριμέναι (καίτοι φρονῶ ὅτι δύνανται νὰ καταστῶσι

τοιαῦται) ἀλλ' ὅλαι αἱ διακεκριμέναι γυναῖκες κέκτηνται τὸν ὑψιστον βαθμὸν, τὸν ζῆλον παντὸς τοῦ λεπτοῦ τοῦ πεφροντισμένου καὶ ἐναρμονίου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

A. . . .

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

I

Ἐν τῶν ὠραιότερων κοσμημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶνε καὶ τὸ βλέμμα. Τὸ βλέμμα εἶνε εἰκὼν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε τὸ κάτοπρον, ἐν ᾧ κατοπτρίζονται αἱ ἐσωτερικαὶ παθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. Εἶνε τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ ἐμπεριέχονται αἱ διάφοροι τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐντυπώσεις καὶ ἐμπνεύσεις. Εἶνε τὸ εὐγενέστερον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε τὸ λεπτοφυὲς καὶ ἀβρὸν ἄσμα τῆς ψυχῆς, εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἡ ψυχὴ συνδυάζεται μετὰ τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ κρίκος, ὁ συνδέων τὴν φύσιν μετὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ὕλην μετὰ τοῦ πνεύματος. Εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ ὁ ἀνθρώπος συγκοινωνεῖ τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ καὶ τῷ σύμπαντι.

II

Τὸ βλέμμα εἶνε ἰσχυρόν, ἰσχυρότερον ἴσως καὶ αὐτοῦ τοῦ σιδήρου. Ὁξύτερον καὶ αὐτῆς τῆς αἰχμῆς ἵπποτικοῦ ξίφους. Τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ τοῦτο ἅμα ἀναμνησθεὶς ὅτι δι' ἐν καὶ μόνον βλέμμα διακινδυνεύει τὰ πάντα, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ;

III

Τὸ βλέμμα εἶνε τὸ μέσον, δι' οὗ διακρίνονται οἱ ἄνθρωποι ἀλλήλων. Καθιστώμεθα παντελῶς ἄγνωστοι καὶ τοῖς οικειοτάτοις ἡμῶν κρύπτοντες μόνον τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐδὲν μαγεύει, οὐδὲν ἐλκύει, οὐδὲν δεσμεύει ἰσχυρότερον ὅσον τὸ βλέμμα. Οὐδὲν ἐξεικονίζει πιστότερον τὸν ἔσω ἄνθρωπον ὅσον τὸ βλέμμα. Ὁ ἐγωῖσμός, ἢ ἀγάπη, ἢ φιλία, ὁ ἔρωσ, τὸ μῖσος, ἢ ὀργή, ἢ δυσμένεια, ἢ εὐφυΐα, ἢ βλακεία, ἢ δολιότης, ἢ χαρά, ἢ λύπη, ἢ δυσαρέσκεια, ἢ εὐχαρίστησις, πᾶν ὅ,τι ἐν ἡμῖν συμβαίνει ἐξεικονίζεται πιστῶς καὶ αὐτοστιγμῆ ἐν τῷ βλέμματι.

IV

Ἡ ἀθωότης, ἢ εἰλικρίνεια, ἢ στοργὴ πιστότατα ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ βλέμματι καὶ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἐπίσης τὸ βλέμμα ἀποκαλύπτει καὶ τὰς μυχιούς παραχάς, τὰ σφάλματα, τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ βλέμματος ἀναγνωρίζεται ὁ ἐγκληματίας καὶ ὁ ἀθῶος.

V

Καίτοι κάτοπρον τὸ βλέμμα, κατορθοῦσιν ἐν τούτοις πολλοὶ καὶ διαφθείρουσιν αὐτό. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ βλέμμα πολλάκις ἀπατᾷ.

VI

Τὸ βλέμμα δεικνύει καὶ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἰσχύν. Τὸ βλέμμα τοῦ τυράννου διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοῦ δούλου. Ἐκεῖνο μὲν εἶνε θρασὺ καὶ δεσποτικόν, τοῦτο δὲ δειλὸν καὶ συνεσταλμένον. Ὅτε ὁ Κίμβρος στρατιώτης ὤρμησε

VII

Δι' ἐνὸς βλέμματος, γεννώμενοι, χαιρετίζομεν τὸν κόσμον, καὶ δι' ἐνός, τοῦ ὑστάτου, ἀποχαιρετίζομεν αὐτόν

I. B.

ΕΔΓΑΡ ΚΥΙΝΕ

("Id. σελ. 142).

κατὰ τοῦ ἐπτάκις ὑπατεύσαντος τῆς κοσμοκράτορος Ῥώμης Μαρίου διὰ νὰ φονεύσῃ αὐτόν, προγεγραμμένον, τοσοῦτον ἐφάβηθη ὑπὸ τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐκτοξευθέντος βλέμματος τοῦ μεγάλου ἀντιπάλου τοῦ Σύλλα, ὥστε ἔρριψε χαμαὶ τὸ ξίφος καὶ γονυπετήσας ἐζήτησεν ἔλεον.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Αἱ ὠραῖαι ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου ἐντὸς ὀλίγου μᾶς ἀποχαιρετώσιν, ὁ γηραιὸς Ὑμηττὸς θὰ ἐνδυθῇ τὴν λευκὴν στολὴν του καὶ ὁ βορρᾶς θὰ προσβάλλῃ τὴν ὠραίαν φύσιν καὶ ὑπὸ τὸ ψῦχος τὰ ἄνθη θὰ ξηρανθῶσιν. Λυπηθῆτε, φιλανθεῖς δεσποινίδες, διὰ

τήν δυστυχίαν ταύτην, οὔτε ἐν ἀνθος πλέον διὰ τὴν ὥραν κόμην σας, οὔτε ἐν ῥόδον διὰ τὸν φίλτατόν σας.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς κ. Ε. Πονηρόπουλος εἰς τὸ χρησιμώτατον ἔργον Δοκίμιον Γεωργίας ἀφιε-

φυλάσσει κατὰ τὰς ψυχροτέρας ὥρας τοῦ ἔτους τὰ ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ πάγου προσβαλλόμενα φυτὰ τῆς ἀνθοκομίας.

Ἄλλ' ἐπίσης χρησιμώτατον εἶνε νὰ γνωρίζητε αἱ καὶ οἱ φίλανθεῖς τὰς νεωτέρας χειροκινήτους καταδρεκτικὰς ἀντλίας

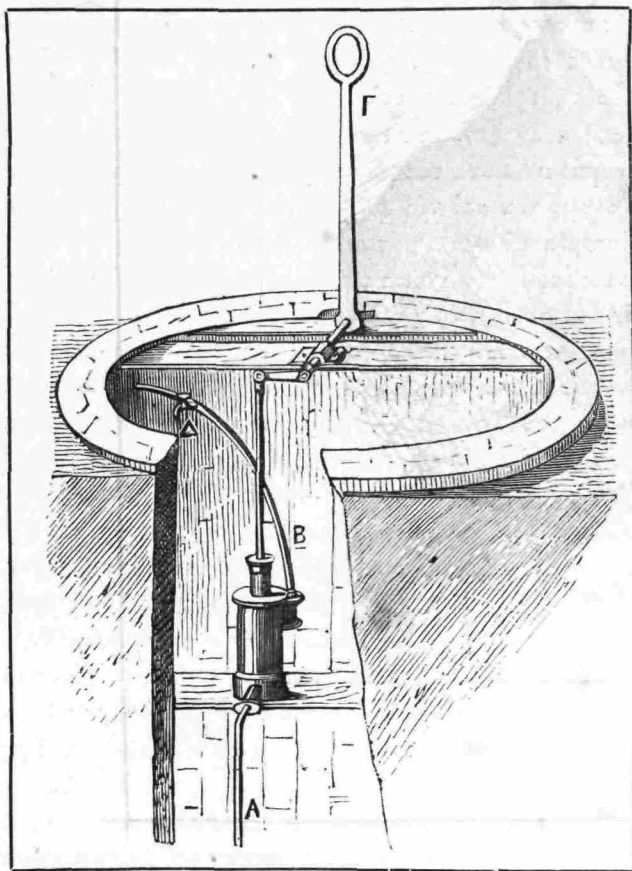

ΕΥΚΡΑΤΟΣ ΥΑΛΟΣΚΕΠΗΣ ΦΥΤΟΘΑΛΑΜΟΣ (18: σελ. 140).

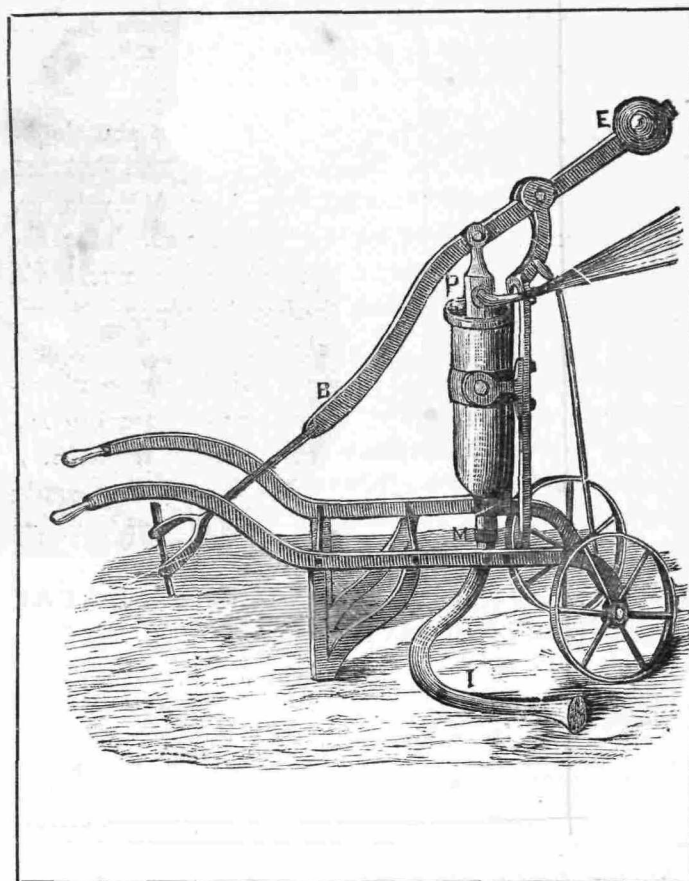
ροὶ ὀλίγας λέξεις δι' ἡμᾶς συνοδεύων ταύτας μετὰ τὴν ἣν ἔχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα φυτοθαλάμου ἵνα τὰ ὥρατα ἀνθῆ σας προφυλάξητε ἐὰν κατασκευάσητε τοιοῦτον.

Ὁ φυτοθάλαμος οὗτος τελευταίου συστήματος δέχεται καὶ προ-

ὡς καὶ τὰς ἐντὸς τοῦ φρέατος τοποθετημένας ἄς αἱ προκείμεναι εἰκόνας παριστῶσι.

Σχῆμα 26. — Φρέαρ κατασκευασμένον οὕτως, ὥστε τὸ χεῖλος αὐτοῦ κεῖται ὀλίγον ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· φέρει δὲ εἰς βάθος 3 μέτρων ὀριζόντιον ξύλινον ἄξονα, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀντλία· αὕτη δὲ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ὑπὸ στοιχείου Α ἀπορροφητικοῦ σωλήνος ἐμβαπτιζομένου ἐν τῇ ὕδατι ἐκ τοῦ ὑπὸ στοιχείου Β ὑδραγωγοῦ δι' οὗ τὸ ἀναθιθαζόμενον ὕδωρ διοχετεύεται εἴτε ἀμέσως εἰς τὰς πρασιάς εἴτε ἐναποταμιεύεται ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένην δεξαμενῇ, Δ σφινγκτῆρ συνεχῶν τὸν ὑπὸ στοιχείου Β ὑδραγωγὸν μετὰ τοῦ ἀμέσως κειμένου, ἐκ τοῦ ὑπὸ στοιχείου Γ μοχλοῦ συνεχομένου δι' ἰδίου μηχανισμοῦ μετὰ τοῦ ἐμβόλου τῆ ἐνεργεία τοῦ ὁποίου ἀντλεῖται τὸ ὕδωρ.

Σχῆμα 28. — Μεγάλη χειροκίνητος καταδρεκτικὴ ἀντλία, χρησιμὸς εἰς τὴν καταδροχὴν δένδρων, ἀνθῶνων κλπ. Γ Ἀπορροφητικὸς σωλήν, οὔτινος ὁ διάτρητος πυθμὴν βυθίζεται ἐν τῷ ὕδατι. Μ. Σφινγκτῆρ συνεχῶν τὸν ἀπορροφητικὸν σωλήνα μετὰ δοχῆως. Β — Ε. Μοχλὸς ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου καὶ ὀλίγον κάτωθεν ὑπάρχει προσηρητημένον τὸ ἐμβόλον, φέρον κρουστὸν δι' οὗ τὸ ἀντλούμενον ὕδωρ ἐκσφενδονίζεται ἐν εἰδει λεπτοτάτης βροχῆς.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Εἶπον ἡμέραν τινὰ εἰς τινὰ δερβίσην. «Ὁ τάδε σὲ ὕβρισε καὶ εἶπε πολλὰ ἐναντίον σου.» Ὁ δερβίσης ἀπήντησεν «Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὀλίγον· εἶπέ του νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ὅ,τι εἶπεν, εἶνε μικρὸν μέρος τῶν ἀπείρων ἐλαττωμάτων μου. Ὅ,τι μοὶ ἀπέδωκεν ἐξ ἀπλῆς ὑποθέσεως, γνωρίζω ὅτι ἔχω πραγματικῶς, συνῆψε μετ' ἐμοῦ σχέσεις μόλις κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος, πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν μου; Οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, γνωρίζει ἐν τῷ κόσμῳ κάλλιον ἐμοῦ τὰς ἐλλείψεις μου. Δὲν εἶδα ἄλλον ἄνθρωπον ἔχοντα καλλιτέραν ιδέαν περὶ ἐμοῦ ἢ τὸν ὕβρισαντά με, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἔχω μόνον αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα.

Ὅταν ὁ κακὸς σὲ ὕβριζῃ στρέψε πρὸς αὐτὸν τὰ νῦτα καὶ παραδέξου τὰς ὕβρεις.

*

Ἀφρικανὸς τις ἐπαίτης ἔλεγεν ἐν τινι συναθροίσει ἐν ἣ παρευρίσκοντο πολλοὶ πλούσιοι ἔμποροι. «ὦ πλούσιοι, ἐὰν εἴσθε σεῖς φιλόανθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐγκρατεῖς ἢ ἐπαίτεία ἤθελεν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.»

ὦ Ἐγκράτεια, πλούτισόν με διότι ὄλος ὁ χρυσὸς καὶ ὄλος ὁ ἄργυρος τῆς γῆς δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον πλουσιώτερον τοῦ ὅσον τὸν καθιστᾷς σύ. Ἡ γωνία τῆς ὑπομονῆς ἐξελέχθη ὡς κατοικία ὑπὸ τοῦ Λόκμαν· ὅστις δὲν ἔχει ὑπομονὴν δὲν εἶνε ἄνθρωπος.

*

Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ φίλη μου εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀκουσίως ἀνεπήδησα ἀπὸ τοῦ καθίσματός μου μετὰ τὴν ταραχῆς, ὥστε ἡ λυχνία μου ἐσθέσθη διὰ τῆς χειρίδος τοῦ ἱματίου μου. Ἡ εἰκὼν ἐκείνης διὰ τῆς ἐμφάνσεως τῆς ὁποίας ἡ σκοτεινὴ νύξ ἐφωτίσθη ἐπεφάνη μοι ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἐθαύμασα τὴν τέχνην μου καὶ εἶπον: «Πόθεν μοὶ ἦλθεν αὕτη ἡ εὐτυχία.»

Ἡ φίλη μου ἐκάθισε πλησίον μου καὶ ἤρχισε νὰ μ' ἐπιπλήττῃ λέγουσα: Διατί μόλις με εἶδες ἐσθύσες τὴν λυχνίαν μου, καὶ ἀπεκρίθην «ἐνόμισα ὅτι ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.» Καὶ μερικοὶ σοφοὶ εἶπον ὡσαύτως.—Ἐὰν σκαιὸς ἄνθρωπος καθῆσθαι ἔμπροσθεν τῆς λυχνίας, ἐγέρθητι καὶ ἐκδίωξον αὐτόν. Ἄλλ' ἐὰν ἐξ ἐναντίας ὁ νεοελθὼν ἔχη μεῖδιμα γλυκὺ ὡς ζάκχαριν καὶ χεῖλη ἀποστάζοντα μέλι, σθέσον τὴν λυχνίαν διότι εἶνε περιττή.

Σπάρτη, Ἰούλιος 1883.

(Μετάφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Παγοδρόμοι. Ἦδη ἡ χιών καλύπτει τὰς βορείους χώρας καὶ ἡ προκειμένη εἰκὼν δίδει ἡμῖν ιδέαν ἀνθρώπων παγοδρομούντων τῇ βοήθειᾳ πεδίων ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένων. Διὰ τῶν ὑποδημάτων τούτων, τῶν ἐκ εὐλοῦ κατασκευασμένων καὶ ἐχόντων ἐξ ποδῶν μῆκος καὶ τριῶν δακτύλων πλάτος, καὶ

ὄντων πρὸς τὰ κάτω κοίλων, τρέχουσιν οἱ ἄνθρωποι μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῶν παγωμένων λιμνῶν καὶ ποταμῶν.

Οἱ παγοδρόμοι ἀναβαίνουν ὄρη καὶ καταβαίνουν μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος, καὶ διαπερῶσι πάγους εὐθραύστους ἐφ' ὧν δὲν δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ περῶσιν ὀλισθαίνοντες μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδειότητος.

Ἰάπων Τοξότης. Πρὸ τίνος οἱ Ἰάπωνες μετεχειρίζοντο τόξα καὶ βέλη, δόρατα καὶ ξίφη· νῦν ἀντήλλαξαν πάντα ταῦτα πρὸς τὸ βελονωτὸν ὄπλον καὶ τινὰ ἄλλα ἄτινα κατασκευάζουσιν ἐν ἰδίοις ἐργοστασίαις ἰδρυθεῖσιν ἐν Ἰεδδῶ. Οἱ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὀριζόμενοι παῖδες ὀφείλουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ξίφος ἐκ τῆς τρυφερωτέρας ἡλικίας των, ὁπόταν δὲ εἴσι τοσοῦτον νεαροί, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ τὸ φέρωσιν αὐτοὶ εἰς συγγενῆς ἢ ὑπηρετῆς τοὺς συνοδεύει ἐξερχόμενος καὶ κομίζων τοῦτο ἀντ' αὐτῶν.

Ὁ στρατὸς τῆς Ἰαπωνίας ἤδη ἐμιμήθη ἐν παντὶ τοὺς Εὐρωπαίους. Οἱ στρατιῶται φοροῦσι στενάς περισκελίδας, εὐρὺν χιτῶνα, τελαμῶνα ἐπὶ τῶν ὤμων ἐξ οὗ ἀρτῶσι τὴν φυσίγγιοθήκην καὶ τὴν λόγχην. Ἐν ταῖς ἡμέραις γυμνασίων ἔχουσι πῖλους ἐκ χάρτου ἐπεστρωμένους διὰ λάκκης, ἀντὶ δὲ ὑποδημάτων, πέλματα δερμάτινα.

Ε Δ Γ Α Ρ Κ Υ Ι Ν Ε

Δὲν παρήλθον πολλὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρὸς ὅστις μετὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ φιλολογικῆς ἐργασίας ὑπηρετήσας τὴν Γαλλίαν. Γεννηθεὶς ἐν Βουρ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1803 καὶ λαμπρὰς ποιησάμενος σπουδὰς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, νεώτατος ἠρέατο τοῦ συγγράφειν μετὰ τὴν γονιμότητος καὶ ἐπιτυχίας, ὥστε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν φήμην του ὡς μεγάλου συγγραφέως ἢ ἱστορίας τῶν γραμμάτων θὰ διαφυλάξῃ διὰ τοὺς μεταγενεστέρους. Ὁ Κουινὲ ἔλαβε μέρος ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» ἐν ἣ ἐδημοσίευσεν ἀλληλοδιαδόχως διατριβάς περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν θρησκείων, περὶ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς φιλοσοφίας, περὶ τῶν Γαλλικῶν ἐποποιῶν τοῦ 18 αἰῶνος, περὶ τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, περὶ τῆς τέχνης ἐν Γερμανίᾳ καὶ τὸν Ahasverus, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἔργον, ὅπερ ὕστερον ἐδημοσιεύθη ἰδιαίτερος καὶ εἶνε κατ' αὐτὸν τὸν γράψαντα « ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τέλος τῆς ἀμφιβολίας ἐν τῷ κόσμῳ ». Τοῦ βιβλίου τούτου ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς αὐλῆς.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἔργων τούτων ὁ Κουινὲ συνέγραψε πληθὺν οπουδαιοτάτων διατριβῶν καὶ βιβλίων, τινὰ τῶν ὁποίων ἀριθμοῦσι πολλὰς ἐκδόσεις· τῷ 1839 ὁ Κουινὲ ἐγένετο καθηγητῆς ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ σχολῇ τοῦ Λυὼν, τῷ δὲ 1842 ἔλαβεν ἐν τῷ Collège de France τὴν νεωστὶ συστάσαν ἔδραν περὶ τῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας τῆς Μεσημβρινῆς Εὐρώπης. Τῷ 1846 ἡ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὰς ἐπαναστατικὰς ἀγορεύσεις του, τῷ 1847 ἐξελέγη ἐκ τοῦ νομοῦ αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει τῷ δὲ 1852 ἐξωσθεὶς ἐκ τῆς Γαλλίας κατέφυγε κατ' ἀρχὰς εἰς Βρυξέλλας ἔνθα ἐνυμφεύθη νέαν μολδαυὴν χήραν τὴν θυγατέρα τοῦ ποιητοῦ Ἀσάκη καὶ

εἶτα ἀπεχώρησεν εἰς Βετώ τῆς Ἑλβετίας μὴ θελήσας νὰ ἐπανεέλθῃ πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν καίπερ δις χορηγηθείσης αὐτῇ ἀμνηστίας.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Αἱ ἐν σελίδι 136—137 εἰκόνας παριστῶσι τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. Κρίνομεν περιττόν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν σελίδα τῆς ἱστορίας ἐν ἣ ἀναγράφονται οἱ χρυσοὶ τοῦ Περικλέους χρόνοι, οὓς τινὰς μάτην ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι θὰ δυνηθῶμεν ποτε νὰ ἐπανεύρωμεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν γῆν καὶ τὸν αὐτὸν οὐρανὸν ὑφ' ὃν εἰργάσθησαν καὶ διεσκόρπισαν ἀνά τὴν ὑφήλιον τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς παιδείας καὶ τῆς στρατηγικῆς δεινότητος οἱ ἔξοχοι ἐκεῖνοι ἄνδρες. Παιδιά ἐτι ἐγαλθανίσθημεν εἶτε παρὰ τὰ βῆθρα τοῦ σχολείου καθήμενοι, εἶτε περιπατοῦντες ὑπὸ τὰ Προπύλαια καὶ τὸν Παρθενῶνα μὲ τὰ λαμπρὰ ἐκείνων κατορθώματα, ἅτινα παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς οἱ αἰῶνες καὶ ἡ ἱστορία ἐνέγραψεν εἰς τὰς ἐνδόξους δέλτους τῆς. Ὡ! θαυμάσατε, ὄρωντες τὰς εἰκόνας ταύτας, ζωντανὸν τὸ παρελθὸν μεγαλεῖον! Εἶνε τὸ τελειότερον δημιούργημα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄνευ αὐτοῦ ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου θὰ ἦτο ἡμιτελής, θὰ ἦτο παρομοία γυναικὸς ὥραίας μὲν, ἐνδεδυμένης ὅμως ἀτέχνως. Ὡ! ἐὰν ἠδύνατο ἀσθενὴς φωνὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τὰ βῆθρα εἰλικρινοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης νὰ εἰσακουσθῆ, θέλομεν μυριάκις καλλιτερον πράξει ἐὰν ἀντὶ ὄλων τῶν λεγομένων καὶ λατρουμένων ἁγίων ἀναρτήσωμεν εἰς τὰς οἰκίας μας τὸ ἔργον ὡς ἔχει συμπληρωμένον. Οὕτω πράττοντες, ἐὰν μὴ ἐφάμιλλοι ἐκείνων φανῶμεν ἠθέλομεν κἂν ἀγαπήσει πλείοτερον τὴν πατρίδα, ἠθέλομεν ἔχει σεβασμὸν πρὸς τοὺς νόμους καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ καθήκον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΕΓΕΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ τύποις «Κάλλους» 1883 καὶ Λόγος Κωνσταντίνου Ναυλέρη γραμματέως τοῦ ἄνω συνδέσμου.

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τὸν ἄρτι ἰδρυθέντα «Τεγεατικὸν Σύνδεσμον» οὗτινος σκοπὸς εἶνε ἡ ἴδρυσις κέντρου ἐνώσεως καὶ ἀδελφικῆς συνεργασίας τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεῖ Τεγεατῶν. Οἱ Σύνδεσμοι οὗτοι, ἐν οἷς καὶ ἡ Λέσχη τῶν Μικρασιατῶν Σπουδαστῶν, πρὸ τίνος χρόνου ἤρξαντο ἐργαζόμενοι μετὰ τόσῃς εὐγενοῦς φιλοτιμίας καὶ προοδευτικοῦ ζήλου, ὥστε δὲν θὰ βραδύνωσι τόσα ὠφέλιμα νὰ ἐπιτελέσωσιν ἕκαστος τὸ οἰκίῳ τόπῳ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅστις δεῖται σήμερον μάλιστα ἐργασίας πατριωτικωτάτης πρὸς ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων του. Συγχαίρομεν θερμότατα τοὺς εὐγενεῖς ἰδρυτὰς τούτου εὐχόμενοι τοῖς ἐφόροις κ. Η. Κολιοπούλῳ προέδρῳ, Δ. Σβώλῳ ἀντιπροέδρῳ, Γ. Λογγίῳ ταμίᾳ καὶ Κ. Ναυλέρῳ γραμματεῖ, ἵνα διὰ γενικῆς συνεργασίας πραγματώσωσι τὰ ποθούμενα.

ΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ τὴν ἐντὸς ὀλίγου ἔκδοσιν πρωτοτύπου καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς ἐμπόριον καὶ τὰ λογιστικὰ καταγινομένου, βιβλίου περὶ Λογιστικῆς καὶ Διπλογραφίας τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστικοῦ γραφείου τῶν δημοσίων ἔργων κ. Γρ. Συμελίδου, ἐγκρατεστάτου ὅσον ὀλίγοι ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τῆς διπλογραφικῆς ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς ποικίλαις ἐργασίαις, ὅστις, ὡς γνωστόν, καὶ ἤρξατο πρὸ

τίνος τῆς διδασκαλίας αὐτῆς εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τὰ τοιαῦτα.

LA MYSTIFICATION FATALE ou elucidation d'une page d'Histoire Ecclésiastique œuvre posthume de CYRIAQUE LAMPRYLLOS publiée par la sœur de l'auteur sous la direction de LEANDRE D'ANDRÉ—Athènes Imprimerie André Coromilas 1883. Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διακεκριμένου λογίου Κυριακοῦ Λαμπρύλλου οὗ τὸ ἀνωτέρω ἔργον ἀναμνησκει εἰς τὸν κύκλον τοῦ λογίου κόσμου τὸν ἄλλοτε πολλὰ ἐν Σμύρνῃ ἐργασθέντα διὰ τῆς παιδείας καὶ τῶν αἰσθημάτων του ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ—Ὁ βίος ὄνειρος ἦτοι μία νύξ ἐν τῷ παραδεισῷ, Ἀλληγορία. Ἐν Θεσσαλονικῇ τύποις Ἑρμοῦ. 1883.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παραδόξου τούτου διηγήματος ὅπερ ἀνά χειρὰς ἔχομεν δὲν διστάζομεν νὰ συστήσωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνωτέρω ἔργου, ὅστις μετριοφρόνως ὁμολογεῖ ὅτι γλαφυρωτέρου καὶ ἐμπειροτέρου καλάμου ἤξιστο ἢ συγγραφή αὕτη, εἶνε γνωστός ἡμῖν καὶ ἐκ δημοσιευθέντων ἐμμέτρων καὶ πεζῶν ἔργων του. Τὸ ἀνωτέρω ἔργον του ἐδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ «Φάρου τῆς Μακεδονίας».

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ συνταχθεῖσα ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νεωτέρων Γεωγράφων τῆς Γερμανίας ὑπὸ Α. Ι. Ἀντωνιάδου γυμνασιάρχου, πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολειῶν. Ἐκδοσις πέμπτη ἐπινημένη καὶ μετερρυθμισμένη κατ' ἐγκρίσιν τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότη Σ. Κ. Βλαστῷ 1884. Τιμᾶται δραχ. 1,50. Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱκανότης τοῦ κ. Ἀντωνιάδου περὶ τὴν συγγραφὴν διδασκτικῶν βιβλίων χρησιμωτάτων τῇ σπουδάζουσῃ νεότητι. Ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοκαλία περὶ τὴν ἐκτύπωσιν ἣτις χαρακτηρίζει τὴν πρόσοδον καὶ τὴν ζήλον ἐνὸς τῶν ἀρίστων τυπογραφικῶν καταστημάτων οὐκ ὀλίγον συντελεῖ κατὰ τὸν Φενελῶνα εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἑλληνοπαίδων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κατὰ βιογραφίας συγγεγραμμένη ἦτοι οἱ ἐνδοξοὶ ἄνδρες ὑπὸ Η. W. STOLL. Μετάφραστῆσα καὶ ἐπαυξηθεῖσα ὑπὸ Χαρίση Πουλίου καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου. Ἐν Ἀθήναις τύποις Σ. Κ. Βλαστοῦ. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον χρησιμωτάτων πρὸ πάντων εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεότητα ὀφείλεται εἰς τὴν δεδοκιμασμένην ἱκανότητα τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ κ. Χαρ. Πουλίου, ὅστις ἀείποτε φιλοτίμως ἐργαζόμενος συντελεῖ οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν διάπλασιν τῶν ἑλληνοπαίδων. Τοῦ βιβλίου τούτου συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν διότι ἐκτὸς τῆς φιλοκαλίας περὶ τὴν ἐκτύπωσιν κοσμεῖται μετὰ πλέον τῶν 100 εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων χρησιμωτάτων καὶ ὥραίων ἐν αἷς συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσείῳ δημοσιευόμεναι σήμερον. Τιμᾶται δραχ. 8 καὶ πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν Βλαστοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ.

ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1882—1883 πρὸς χρῆσιν τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὑπὸ Ι. Μεσολωρᾶ Δ. Φ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὰ συμβολικὰ βιβλία τόμος Α'. ἐν Ἀθήναις τυπογραφεῖον ὁ «Παλαμῆδης» 1883, τιμᾶται δραχ. 10. Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ προώρισται σπουδαιοτάτην ν' ἀναπληρώσῃ ἑλλειψίν παρ' ἡμῖν, πραγματεύεται περὶ τῆς Συμβολικῆς διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐν αὐτῷ ἀπασῶν τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφανισθῶν ὁμολογιῶν τῆς Πίστewos. Ἡ δὲ ἱερὰ Σύνοδος θεωροῦσα τὴν ἔκδοσιν τοιούτων συγγραμμάτων ἀναγκαιοτάτην, διότι πολὺ φῶς ἐπιχέουσι τῇ ἑλληνικῇ θεολογίᾳ δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς συνιστᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ι. Μεσολωρᾶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνά τὸ Βασίλειον ἱεράρχας. Φρονοῦμεν ὅτι ὁ λόγιος συγγραφεὺς πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ δεόντως, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπίπνον ἐκ-

δοσιν καὶ τοῦ Β' τόμου καὶ οὕτως ἀποκτήσωμεν ἐν ἑτι ἀπαράιτητον ἔργον οὐ μόνον διὰ τοὺς περὶ τὰ θεολογικὰ ἀσχολουμένους ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

LA RASSEGNA ELLENICA Si pubblica, per ora, una volta al mese· direttore Antonio Frabasile. Abbonamento annuo per la Grecia lire 5 ber l'Estero (in oro) 6 Anno I.

Ὁ γνωστὸς λόγιος καθηγητὴς τῆς Ἰταλικῆς κ. Α. Φραβασίλης διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἄνω περιοδικοῦ προτίθεται νὰ κάμῃ γνωστὰ τοῖς ἑξένοις οὐ μόνον διάφορα ἔργα τῶν πλείστων συγγραφέων τῆς νεωτέρας φιλολογίας ἐν λαμπρᾷ Ἰταλικῇ μεταφράσει ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν γένει φιλολογικὴν κίνησιν. Ἡ χρησιμότης τοῦ ἔργου δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι δεόντως θὰ ἐκτιμηθῇ παρὰ τῶν λογίων καὶ φιλομουσῶν ἵνα ἐνθαρρυνόμενος ὁ ἀκάματος λόγιος ἐκδότης ἐξακολουθήσῃ τὴν ἔκδοσιν τούτου διὰ πολλῶν βελτιώσεων. Τὸ γραφεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως εὐρίσκειται ἐν τῇ ἐπὶ τῆς τελευταίας παρόδου τῆς οδοῦ Ἀγχιέμου οἰκίᾳ Β. Καρβέλη.

Λ' UNIVERS ILLUSTRÉ εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον, συνδρομὴ ἑτησία διὰ τὴν Ἑλλάδα φρ. 23 — ἑξάμ. 12. Paris Rue Aupér, 3. Τὸ κάλλιστον τοῦτο περιοδικὸν διὰ τὰς μεγάλας καὶ ὠραίας εἰκόνας διανύει σήμερον τὸ 26ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δωρεῖται δὲ τοῖς ἐγγραφομένοις συνδρομηταῖς ἐν βιβλίον δεδεμένον πολυτελέστατα καὶ μετὰ πολλῶν γελοιογραφικῶν εἰκόνων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐν Παρισίοις νεαρός τις ποιητὴς ἔψαλε τὰ περίφημα γλυκύσματα πλακουντοποιοῦ τινος. Οὗτος, θέλων νὰ δεῖξῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, προσήνεγκε τῷ αἰοιδῷ πινάκιον πλήρες πλακουντιδίων. Ὁ περιχαρὴς ποιητὴς ἐδοκίμασέ τινα ἐξ αὐτῶν, παρετήρησεν ὅμως ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐψημένα ἐπὶ τοῦ ποιήματος αὐτοῦ.

Πλήρης ὀργῆς ἠρώτησε τὴν αἰτίαν.

—Φυσικώτατα, ἀπήντησεν ὁ πλακουντοποιός. Ἐκάματε στίχους ἐπὶ τῶν πλακουντιῶν μου, καὶ ἐγὼ ἔκαμα πλακούντια ἐπὶ τῶν στίχων σας.

* *

Ἀδόλεσχός τις ἦτο συγχρόνως καὶ περιπαθὴς ἐραστής τῶν καλῶν ἐδεσμάτων καὶ μάλιστα ὅταν ταῦτα ἦσαν ξένα. Ἀστείος δὲ τις εἶπε περὶ αὐτοῦ: Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνοίγει τὸ στόμα του δαπάνῃ τῶν ἄλλων· διότι τρώγει πάντοτε ἐν ξένη τραπέζῃ καὶ λέγει κακὰ περὶ ξένων.

* *

Εἰς λεωφορεῖόν τι εἰσῆλθε γυνὴ τις ὑπέρσαρκος, ἰκανὴ νὰ καθέξῃ ὄχι μίαν, ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς θέσεις στενάς ὡς εἶνε συνήθως αἱ τῶν τοιούτων ὀχημάτων.

Εἰς τῶν ἐν τῷ λεωφορεῖῳ, ἀνὴρ μάλλον ἀθυρόστομος ἢ εὐγενής, βλέπων αὐτὴν εἰσερχομένην—τὰ λεωφορεῖα, εἶπε, δὲν ἔγιναν διὰ νὰ χωροῦν καὶ ἐλέφαντας!

—Κυριέ μου, ἀπεκρίθη εὐθὺς ἡ κυρία· τὰ λεωφορεῖα εἶνε ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε· παντὸς εἶδους ζῶα βλέπει τις συνηθροισμένα ἐντὸς αὐτῶν.

ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἀναφέρεται ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Σαλβατόρου Ρόζα ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐξέθηκεν ἀγιογραφίαν αὐτοῦ τινα ἐν Ρώμῃ παρέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῷ στιγμαίῳ αὐτοῦ θριάμβῳ πρὸς τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, καὶ ἀπεκάλεσε τὸν Ῥαφαὴλ τραχύν, ἡρὸν κτλ. καταφερόμενος κατὰ τούτου. Ἀμφότερα ταῦτα ὑπῆρξαν ὀλέθρια συμπτώματα διὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἔργου ἐπιτυχίαν· καὶ ἀλη-

θῶς μετὰ τινα χρόνον ἡ εἰκονογραφία ἐπεκρίθη οὕτως ὥστε ἐπροξένησεν αὐτῷ πολλὴν ἀνησυχίαν. Τὸ δὲ μέγιστον μέρος τῆς ζωῆς του διήλθε φιλονεικῶν πρὸς τὸν κόσμον διότι ἐθαύμαζε τὰς τοπογραφίας του, αἵτινες ἦσαν ἀληθῶς ἐξαισία, καὶ διότι δὲν ἐθαύμαζε τὰς ἱστορικές αὐτοῦ σκηνογραφίας αἵτινες ἦσαν πλήρεις ἐλαττωμάτων. Ὁ Salvator ἔπασχεν ἑλλειψιν αὐτογνωσεως, καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου πρὸς τοὺς ἄλλους ὅστις εἶνε καὶ τὸ αἴτιον καὶ ἡ συνέπεια ἐκείνης. Ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐξέλαβε τὰς βιαίας καὶ εὐερεθιστοῦς ἐνεργείας τῆς αὐτοδουλίας (κακῶς διευθυνομένης) ὡς ὁρμὰς τῆς μεγαλοφυίας, καὶ τὴν ἀναισθησίαν του πρὸς τὴν ἀμετρον ὑπεροχὴν τῶν ἄλλων ὡς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἰσότητός του.

Οὐδὲν ἀληθῶς προσιωνίζεται χεῖρον πρὸς τὰς ἀξιώσεις οἰουδήποτε ὑπὲρ τῆς ὑψίστης τάξεως τῆς ὑπεροχῆς, ἢ ἡ περιφρόνησίς του πρὸς τὰς τῶν ἄλλων. Ὁ μετὰ τόλμης καὶ ἀνευ ἐπιφυλάξεως ἀντιποιοῦμενος ἴσης τιμῆς πρὸς τοὺς μεγάλους τεθνεῶτας, δεικνύει ἑλλειψιν αἰσθήματος, τούτεστιν αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ προτερήματος ὅπερ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ πρὸς τὰ ἔργα του ἀθανασίαν. Ὅταν προλαμβάνωμεν τὴν κρίσιν τῶν μεταγενεστέρων σημαίνει ὅτι δὲν ἔχομεν πεποίθησιν ἐν αὐτῇ. Πνεῦμα ὅπερ ἀγεί πάντα τὰ ἄλλα ἐν γραμμῇ πρὸς τὰ ψιλὰ ἢ παρ' αὐτοῦ ἀντιποιοῦμενα προτερήματα, ὅπερ βλέπει τὰ πάντα ἐν τοῖς προσκηνίοις οὕτως εἰπεῖν, ὅπερ δὲν παρατηρεῖ τὰ ὑψηλὰ μνημεῖα τῆς μεγαλοφυίας διὰ μέσου τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς φήμης, εἶνε ἀγροίκον, ἄωρον, καὶ ἀντιπαθεὶς ὡς εἰκὼν ἀνευ αἰθερίας ἀπόψεως.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ γυνὴ γεννᾷ ὄλα τὰ κακὰ. Πρόσεχε ὅταν τὴν περιποίησαι καθὼς προσέχεις ὅταν περιποίησαι ῥόδον· ἀγκυλώνει.

* *

Ἐλπίζετε, ἀλλὰ ποτέ, ποτέ σας μὴ ζητεῖτε
Τὸν κόσμον ὃν φαντάζεσθε, τὸν κόσμον ὃν ποθεῖτε,
Ὅν ἐκθλαστάνει ἡ ψυχὴ καὶ τρέφει ἡ καρδιά,
Νὰ εὕρητε ἐν τῇ ψυχρᾷ τῆς γῆς μας κοινωνίᾳ.

* *

Τὸ σκῶμμα εἶνε συχνάκις ἔνδεια πνεύματος.

* *

Ὅταν ἀνάγνωσίς τις ὑποῖ τὸ πνεῦμά σας, καὶ σὰς ἐμπνέη αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ γενναῖα, μὴ ζητεῖτε ἄλλον κανόνα διὰ νὰ κρίνητε περὶ τοῦ ἔργου.

* *

Ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς ἐδρεῖται εἰς τὰ χεῖλη, ὄχι εἰς τὴν καρδίαν· διὰ τοῦτο εἶνε γλυκυτέρα παρὰ σταθερὰ καὶ εἰλικρινής.

* *

Ἡ πτωχεία εἶνε δυσάρεστον, ἀλλ' ἄρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τὸ κάλλιστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εἰς ἕνα νέον εἶνε νὰ ναυαγήσῃ καὶ νὰ ἀναγκασθῇ ἢ νὰ κολυμβήσῃ ἢ νὰ πνιγῇ.

* *

Προσπάθει νὰ ἦσαι ἀξίος διὰ μεγαλειότερα τῶν ὄσων πράττεις.

* *

Ἐὰν ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν κατέχεις, δὲν εἶνε πολὺ μικρὰ διὰ σέ, σὺ εἶσαι πολὺ μικρὸς διὰ τὴν θέσιν ταύτην.

* *

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδ' ὁ κάκιστος, παντελῶς ἀμέτοχος ἀρετῆς.

* *

Ἀναγκαῖος μὲν ὁ φίλος, ἀναγκαιότερος δὲ ὁ τοῦ δικαίου λόγος.

* *

Ὡσπερ τὸ πῦρ τὴν τρέφουσιν ὕλην ἀφανίζει, οὕτω καὶ ὁ θυμὸς τὴν ἔχουσιν ψυχὴν κατεσθίει.

* *

Τυφλὸν ἐστὶ πάθος ὁ θυμὸς, καὶ κρίνειν οὐκ ἔχον ἀπὸ τοῦ χεῖρονος τὸ κρεῖττον.